

Ліягона

**Поверніть іншим
віру в Христа, с. 12**

**Чотири уроки зі
Священного гаю, с. 24**

**Розпізнати реальність
Різдва, с. 36**

**Для навчального плану
для молоді: Як ви
можете допомагати
новонаверненим, с. 50**

*“Вдячність виходить
за межі всього,
що відбувається
навколо нас.
Вона перевершує
розчарування,
зневіру і відчай.
Вона квітне
однаково красиво в
льодяному пейзажі
зимми і в приємному
теплі літа”.*

Президент Дітер Ф. Ухтдорф,
другий радник у Першому
Президентстві, “Вдячні
за будь-яких обставин”,
Лягона, трав. 2014, с. 75.

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого
Президентства: Наповнити
світ Христовою любов'ю
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 7** Послання візитного
вчителювання: Божественна
місія Ісуса Христа: Князь миру

СТАТТІ

- 12** Як допомагати іншим
знаходити віру в Христа
Старійшина Л. Том Перрі
*Ви можете зміцнювати свою
віру зараз і допомагати іншим
повернутися до міцної основи
віри в Спасителя.*

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотоілюстрація Метью Рійера. Друга сторінка обкладинки: Зображення, авторські права належать Johnér/offset.com.

- 18** Піонери в кожній країні:
Церква у Швеції: зростання,
еміграція і сила
Інгер Хьогунд
*Попри перепони Господь
прискорює Свою роботу
в цій прекрасній країні.*

- 24** Уроки зі Священного гаю
Марлін К. Дженсен
*Спостерігаючи за деревами,
ми можемо навчитися тому,
як міцно триматися вічних
істин.*

- 30** Втрачені 500 років:
Від Малахії до Івана
Христителя
С. Кент Браун і
Річард Нейтцель Гольцапфель
*Що відбувалося у роки між
Старим і Новим Завітами?*

- 36** Реальність Різдва
Єпископ Гарі Е. Стівенсон
*Нам слід зрозуміти, що
немовля з Віфлеєму—це
дійсно Викупитель.*

РУБРИКИ

- 8** У що ми віримо:
Десятина допомагає нам
будувати царство Боже
- 10** Розмірковування:
Різдвяне диво
Ліндсі Алдер
- 11** Старозавітні пророки:
Малахія
- 40** Голоси святих останніх днів
- 80** До нових зустрічей:
Я знаю, що Він живе
Старійшина Мелвін Дж. Баллард
*Ісус—наш воскреслий Господь,
і Він запрошує нас усіх прийти
до Нього.*

44

44 Відповідь на всі важкі запитання

Р. Вел Джонсон

Якщо у ваше серце починають проникати сумніви, пам'ятайте про ці п'ять принципів.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Діагону?

Підказка: Як тварини можуть навчати нас послуху?

48 Спаситель і причастя

Девід Л. Бек

“Це чинить на спомин про Мене”, — сказав Спаситель, запроваджуючи причастя.

50 Що означає бути новонаверненим?

Джошуа Дж. Перкі

Дізнайтеся, як ви можете допомогти новонаверненим адаптуватися до членства в Церкві.

54 Запитання і відповіді

Що мені робити, коли з мене в школі глузують через те, що я дотримуюся норм Церкви?

56 На місіонерській ниві: Ангели не потрібні

Дженіанн Дженсен Нільсен

57 Плакат: Знайдіть місце

58 Де я? Як виявляти і розвивати ваші духовні дари й таланти

Старійшина Мервін Б. Арнольд

Що міг мій дядько зробити з тим старим шматком металу?

62 Як підготуватися до Другого пришестя

Старійшина Даллін Х. Оукс

Що ви зробили б, якби знали, що завтра зустрінете Господа?

63 Мій Різдвяний подарунок

Дастін Уорд

Хоча я був охрищений у восьмирічному віці, я ніколи не ходив до церкви, поки одна подія не змінила моє життя назавжди.

64 Готові просуватися вперед

Річард М. Ромні і Мікі Шимомія

Семеро 12-річних хлопців та дівчат розповідають, яким для них був перехід з Початкового товариства до Товариства молодих чоловіків і Товариства молодих жінок.

74

67 Особливий свідок: Чи дійсно Ісус помер і воскрес знову?

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон

68 Початкове товариство вдома: Ми пам'ятаємо про нашого Спасителя, Ісуса Христа, і поклоняємося Йому

Ерін Сандерсон і Джин Бінгем

70 Янсі

Старійшина Брент Х. Нільсон

Якби лише наша кобила була служняною, вона б прожила щасливе життя.

71 Наша сторінка

72 Друзі зі всього світу: Я Мінна зі Швеції

Емі Джейн Левітт

74 Перше Різдво

Дженн Уілкс

Пам'ятайте про народження Ісуса, коли будете розігрувати цю сценку.

76 Зазирни всередину!

Софія С.

77 Фігурки персонажів з Писань Старого Завіту: Давид і Голіат

78 Для молодших дітей: Трохи Різдва щодня

Кейт Стронгін

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Мервін Б. Арнольд, Крістоффер Голден,
Ларрі Р. Лоуренс, Джеймс Б. Мартіно, Джозеф В. Сітаті

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічник головного редактора: Раян Карр

Помічник з видавництва: Ліса С. Лопес

Редколегія: Брітанні Бетті, Девід Діксон, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х. Графф, Ларен
Портер Гонт, Мінді Енн Левітт, Майкл Р. Морріс, Саллі
Джонсон Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард
М. Ромні, Пол Ванденберге, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон
Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, Менді
М. Бенлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джайнс,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лодфрен, Скотт М.
Моой, Марк В. Робінсон, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорт

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп

Брідж, Джулі Бурдетт, Брайан В. Джиджі, Деніс Кірібі,

Джинні Дж. Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви
або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
iahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, тайтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2014 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для разового
некомерційного церковного або домашнього використання.
Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо інше
не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із
запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

December 2014 Vol. 17 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Ось дві ідеї:

**“Що означає бути новонаверненим:
Історії навернених”, с. 50:** Ви можете
провести сімейне обговорення на основі
історій навернення, якими поділилися
члени Церкви у цій статті. Ви також
можете прочитати перелік 10 труднощів,
перед якими постають навернені (вміщені
у статті). Сім'єю визначте новонаверне-
них у своєму приході чи філії або членів
Церкви, які починають повертатися до
активності в Церкві. Потім працюйте
разом, аби скласти план того, як з ними
подрізнитися і підтримувати їх у спробі
адаптуватися до нового соціального і
культурного середовища та зміцнитися у
духовному зростанні.

**“Ми пам'ятаємо про нашого Спаси-
теля, Ісуса Христа, і поклоняємося
Йому”, с. 68, і “Перше Різдво”, с. 74:**
Святкуйте народження Спасителя,
скориставшись однією з багатьох різд-
вяних ідей для проведення заходів, що
містяться в цьому номері. Наприклад,
ви можете вирізати коробочки на с. 69
і вирішити всією сім'єю, як виявите свою
любов до Спасителя під час Різдвяної
пори і впродовж усього року. Ви також
можете скористатися сценарієм на с. 74
як ідеєю, яка допоможе вашій сім'ї розі-
грати сценку про народження Ісуса. Оби-
два ці заходи можуть допомагати вашим
дітям дізнатися про те, як в Різдвяну пору
зосередити свої думки на Спасителі.

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті
languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК ЦЬОГО НОМЕРА

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Вдячність, 10
Відновлення, 24
Відступництво, 30
Віра, 12, 24, 44, 80
Воскресіння, 67
Десятина, 8
Друге пришествя, 62
Дружба, 50
Духовні дари, 58
Ісус Христос, 4, 7, 12, 36,
48, 57, 67, 68, 74, 80

Лихо, 24, 54
Любов, 4, 40, 50
Мир, 7
Місіонерська робота,
12, 18, 50, 56, 76
Навернення, 42, 50, 63
Писання, 30
Піонери, 18
Послух, 30, 54, 70
Причастя, 48

Різдво, 4, 10, 36, 40, 42,
43, 57, 63, 74, 76, 78
Свідчення, 44
Сім'я, 10, 40, 42
Служіння, 4, 10, 12, 41,
43, 56, 78
Смерть, 40
Старий Завіт, 11, 30
Сумніви, 44
Швеція, 18, 72

Президент
Дітер Ф. Ухтдорф

Другий радник у
Першому Президентстві

НАПОВНИТИ СВІТ ХРИСТОВОЮ ЛЮБОВ'Ю

Коли ми думаємо про Різдво, то часто пов'язуємо його з даруванням і отриманням подарунків. Подарунки можуть бути чудовою традицією, однак вони також можуть затьмарити скромну урочистість цієї пори і відволікати від справжнього святкування Спасителевого народження.

З особистого досвіду я знаю, що найнезабутнішими Різдвяними святами можуть бути такі, які святкуються найскромніше. Подарунки, які я отримував в дитинстві, за сучасними стандартами були надзвичайно скромними. Іноді мені дарували полагоджену сорочку або пару рукавиць чи шкарпеток. Я пам'ятаю одне особливе Різдво, коли мій брат подарував мені дерев'яного ножа, якого він вирізбив сам.

Необов'язково дарувати дорогі подарунки, аби Різдво набуло свого справжнього сенсу. Я пригадую історію, яку розповів старійшина Глен Л. Рудд, який служив сімдесятником з 1987 по 1992 рік. Багато років тому якось перед Різдвом він, будучи розпорядником комори єпископа, дізнався від одного з духовних провідників про нужденну сім'ю, яка нещодавно переїхала до їхнього міста. Коли він зайшов до невеличкої квартири, то побачив матір-одиначку з чотирма дітьми, молодшими 10 років.

Сім'я була настільки бідною, що мати не могла купити пригощення чи іграшок для своїх дітей на Різдво—у неї навіть не було грошей на ялинку. Брат Рудд поговорив із сім'єю і дізнався, що три маленькі дівчинки хотіли б мати ляльку чи м'яку іграшку. Коли він запитав шестирічного сина, що той хотів би, голодний маленький хлопчик відповів: “Я б хотів миску вівсянки”.

Брат Рудд пообіцяв маленькому хлопчику вівсянку і можливо ще щось. Потім він пішов до комори єпископа і зібрав продукти та інші речі, необхідні для задоволення найважливіших потреб сім'ї.

Того ж ранку один щедрий член Церкви подарував йому 50 доларів “для когось, хто буде в нужді”. Узявши це пожертвування, брат Рудд зібрав трьох своїх дітей і пішов робити різдвяні покупки—його діти вибирали іграшки для бідних дітей.

Завантаживши автомобіль продуктами, одягом, подарунками, ялинкою та прикрасами, Рудди вирушили до квартири, в якій жила та сім'я. Там вони допомогли мамі та її дітям встановити ялинку. Потім вони поклали під нею подарунки і вручили маленькому хлопчику великий пакет вівсянки.

Мати плакала, діти раділи, і всі вони заспівали різдвяну пісню. Того вечора, коли сім'я Руддів збиралася на вечерю, вони подякували за те, що змогли в Різдвяну пору принести радість іншій сім'ї і допомогли маленькому хлопчикові отримати миску вівсянки¹.

Христос і дух дарування

Замисліться над простим, однак сповненим гідності способом, у який Небесний Батько вирішив вшанувати народження Свого Сина. Тієї святої ночі ангели явилися не багатіям, а пастухам. Христос народився не у хоромах, а у стайні. Його загорнули не в шовк, але сповили.

Простота того першого Різдва провіщала життя Спасителя. Хоча Він створив землю, жив у величчя та славі й стояв праворуч від Батька, Він зійшов на землю

ФОТОГРАФІЯ ЗРОК ALEXANDRUM79/ISTOCK/THINKSTOCK; ЗЕМЛІSTOCK/THINKSTOCK; МІСКИ SEREGAM/ISTOCK/THINKSTOCK; ВІВОНКИ LISAISON/ISTOCK/THINKSTOCK; ЛОЖКИ OKEA/ISTOCK/THINKSTOCK

Під час Різдвяних свят і завжди робімо Йому подарунки, виявляючи іншим таку любов, яку Він виявляє нам. Пам'ятаймо смиренну урочистість Його народження, дарів і життя. І своїми простими актами доброти, милосердя і співчуття наповнімо світ світлом Його любові і сили, що зцілює. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. Glen L. Rudd, *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995), 352–353; див. також Glen L. Rudd, “A Bowl of Oatmeal”, *Church News*, Dec. 2, 2006, 16.

безпомічним немовлям. Його життя було прикладом простого благородства, і Він ходив серед бідних, хворих, зневажених та обтяжених.

Хоча Він був царем, однак не переймався ні почестями, ні багатствами людськими. Його життя, Його слова і Його щоденні справи були монументом простої, однак глибокої гідності.

Ісус Христос, Який досконало вмів дарувати, показав нам взірець дарування. Тим, чиє серце обтяжене самотністю і смутком, Він приносить співчуття і втішення. Тим, чиє тіло і розум вражені хворобою і стражданням, Він приносить любов і зцілення. Тим, чия душа обтяжена гріхом, Він пропонує надію, прощення і викуплення.

Якби Спаситель опинився серед нас зараз, ми б знайшли Його там, де Він завжди був—служачи лагідним, пригніченим, смиренным, тим, хто в біді, й тим, хто бідний духом.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Президент Ухтдорф навчає, що ми маємо наслідувати взірець дарування, встановлений Спасителем. Ви можете попросити людей, яких відвідуєте, по черзі називати дар, який Спаситель їм подарував, і обговорити, як вони можуть використовувати цей дар, аби служити іншим. Наприклад, якщо член Церкви мав благословення отримати музичну підготовку, то він чи вона може співати колядки своїм сусідам. Ви можете запропонувати тим, кого відвідуєте, стати на коліна і помолитися про те, якими дарами поділитися, як ними поділитися і з ким. Дійте за кожним спонуканням, яке ви отримаєте.

Ідеї щодо того, як навчати цього послання молодь та дітей, містяться на с. 6.

МОЛОДІ

Навчатися на прикладі інших

Президент Ухтдорф розповідає про особистий досвід, коли навчає, що "найнезабутнішими Різдвяними святами можуть бути такі, які святкуються найскромніше". Ми так багато можемо навчитися від старшого покоління; багато дорослих пережили війну, безробіття, хвороби чи інші труднощі.

Попросіть літніх членів свого приходу чи філії розповісти вам про святкування Різдва, сповненого для них найглибшим сенсом. Ви можете записати їхні історії. Намагайтеся навчатися на їхньому прикладі, зосередившись цього Різдва на тому, щоб щиро послужити і пам'ятати про Спасителя.

ДІТЯМ

Дари від Ісуса

Деякі люди встановлюють ялинку, аби відсвяткувати народження Ісуса Христа. Іноді під нею кладуть подарунки для інших. Які дари зробив Спаситель тобі? Прочитай кожен вірш з Писань, поданий нижче, та розфарбуй подарунки. Ти також можеш зробити подарунки для Ісуса, шукаючи способи допомагати іншим людям.

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння життя і місії Спасителя збільшить вашу віру в Нього і благословить тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Божественна місія Ісуса Христа: Князь миру

Це одне з серії послань візитного вчителювання, де розповідається про різні аспекти місії Спасителя.

“Спаситель є джерелом істинного миру,—сказав старійшина Квентін А. Кук, з Кворуму Дванадцятих Апостолів.— Навіть за наявності життєвих випробувань, завдяки Спокуті Спасителя і Його благодаті, праведні отримають особистий мир у нагороду”¹. Розуміння того, що Ісус Христос є Князем миру, може допомагати нам знаходити внутрішній мир і зміцнити віру в Нього.

Ісус Христос сказав: “Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі,—але будьте відважні: Я світ переміг!” (Іван 16:33). Складаючи свідчення про цю істину, Лінда Ш. Рівз, другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, сказала: “Господь був милостивим

до мене і допоміг полегшити мої тягарі. Він допоміг мені відчутися великий спокій”².

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, навчав: “Ідеальне місце для ... миру—це стіни наших власних домів, де ми зробили все можливе, щоб зосередитися на Господі Ісусі Христі”³.

Додаткові уривки з Писань

Ісаїя 9:6; Лука 2:14; Іван 14:27;
1 Нефій 13:37; Учення і Завіти 59:23

**Віра, сім'я,
допомога**

З Писань

Ісаїя пророкував про народження Ісуса Христа, Князя миру (див. Ісаїя 9:6). На Американському континенті Самуїл Ламанієць розповідав про ознаки, які будуть супроводжувати народження Христа, коли мине п'ять років (див. Геламан 14:3, 5). З наближенням дня виконання пророцтва невірющі погрожували, що вб'ють християн, якщо не буде тих ознак. Пророк Нефій “волав щиро до Господа весь той день; і ось, голос Господа долинув до нього, кажучи: ... Назавтра Я прийду у світ” (3 Нефій 1:12–13). Ці ознаки з'явилися, і з народженням Христа “для людей знову настав мир на цій землі” (вірш 23).

У Віфлеємі Марія “породила ... свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його” (Лука 2:7).

Поміркуйте над цим

Яким чином Спаситель приносить мир у ваше життя?

ПОСИЛАННЯ

1. Квентін А. Кук, “Особистий мир— нагорода за праведність”, *Ліягона*, травень 2013, с. 35.
2. Лінда Ш. Рівз, “Домагайтеся благословень своїх завітів”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 120.
3. Річард Г. Скотт, “Заради миру в домі”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 29.

ДЕСЯТИНА ДОПОМАГАЄ НАМ БУДУВАТИ ЦАРСТВО БОЖЕ

Ми віримо в те, що маємо віддавати десятину свого доходу Господові, аби допомагати в розбудові Його Царства. Закон десятини вимагає, щоб ми жертвували деякими матеріальними статками заради того, щоб насолоджуватися більшими духовними благословеннями.

Принцип десятини застосовувався з того часу, як євангелії почали навчати на землі. Авраам, наприклад, платив десятину первосвященику Мелхиседеку (див. Буття 14:18–20). Господь наказав Мойсееві навчати народ про десятину (див. Левит 27:30–34). Пізніше, коли Спаситель прийшов до нефійців, Він дав їм закон десятини (див. 3 Нефій 24). У наш час Він відновив

цю заповідь через пророка Джозефа Сміта (див. УЗ 119).

Аби виконувати цю заповідь, ми віддаємо десятину свого доходу Господу через місцевих провідників священства. Ці кошти направляють до Головного управління Церкви, де рада, що складається з Першого Президентства і Кворуму Дванадцятих Апостолів та Верховного єпископату, визначає, як використовувати ці священні фонди (див. УЗ 120).

Десятина дає можливість Церкві будувати і обслуговувати храми та будинки зборів, підтримувати діяльність семінарії та інституту релігії, забезпечувати членів Церкви матеріалами й проводити місіонерську, храмову та сімейно-історичну роботу.

Ми віримо в добровільну сплату десятини, “бо Бог любить того, хто з радістю дає” (2 Коринтянам 9:7). Сплата десятини—це спосіб, який допомагає нам будувати царство Боже на землі і виявляти вдячність Небесному Батькові за те, що Він благословляє нас усім, що ми маємо. Крім того, сплата десятини приносить більше благословень у наше життя. Як навчав Малахія: “Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте,— промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не проллю вам благословення аж надмір” (Малахія 3:10). Духовні та матеріальні благословення можуть приходити до всіх, хто сплачує чесну десятину, навіть якщо її сума невелика. ■

За більш докладною інформацією звертайтеся до Буття 28:20–22; Малахія 3:8–11; і розділу 12 в Ученні Президентів Церкви: Лоренцо Сноу (2012).

БЛАГОСЛОВЕННЯ ВІД СПЛАТИ ДЕСЯТИНИ

“Десятина розвиває і випробовує нашу віру. Жертвуючи Господові те, що нам здається потрібним для нас самих чи бажаним; ми

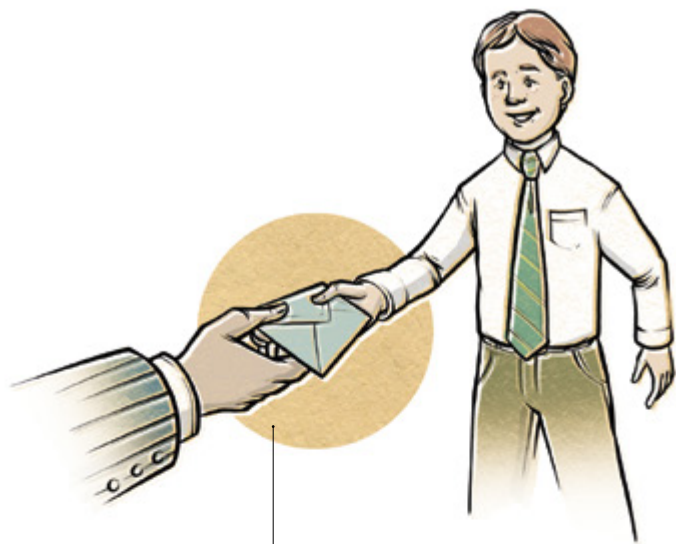
вчимося довіряти Йому. Наша віра в Нього дає можливість зберігати храмові завіти й отримати вічні храмові благословення. ...

Десятина також вчить нас опановувати бажання й прагнення того, що від світу. Сплата десятини допомагає нам бути чесними у стосунках з ближніми. Ми вчимося вірити в те, що даного нам, завдяки Господній милості та власним наполегливим зусиллям, цілком достатньо для наших потреб. ...

Тим, хто віддано й чесно живе за законом десятини, Господь обіцяє

рясні благословення. Певні з них є матеріальними, як матеріальна сама десятина. Але подібно до виконання зовнішніх дій під час обрядів хрищення й причастя, заповідь сплачувати десятину також вимагає матеріальної жертви, яка приносить великий, перш за все, духовні благословення”.

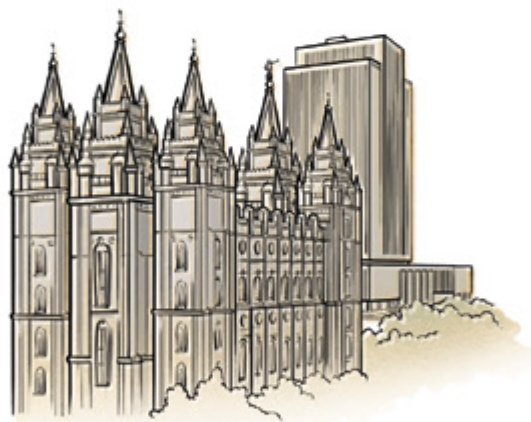
Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Десятина: Випробування віри з нагородою розміром з вічні благословення”, Ліягона, лист. 2002, с. 27.

Десятина та інші пожертвування передаються Господу через членів вашого єпископату чи президентства філії.

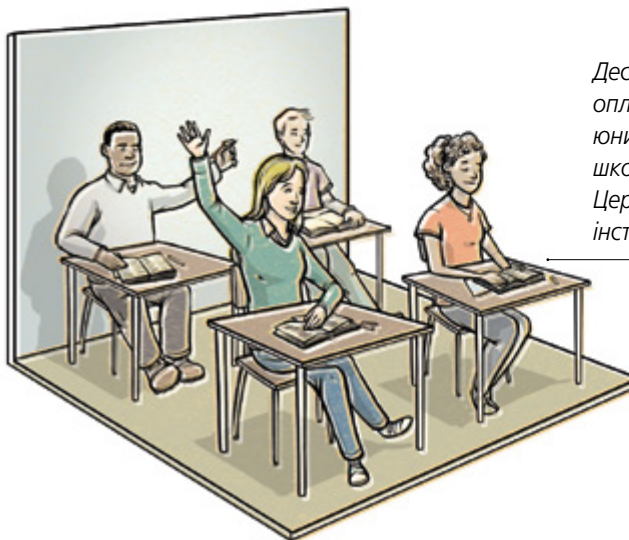

За допомогою десятини оплачують витрати на будівництво та обслуговування храмів і домів зборів.

Десятина використовується для здійснення перекладу й публікації Писань та матеріалів для уроків.

Фонди десятини передаються з приходів і філій до Головного управління Церкви, де рада, що включає Перше Президентство, вирішує, як ці священні кошти будуть використовуватися.

Десятина допомагає оплачувати навчання юних членів Церкви у школах, що належать Церкві, в семінарії та інституті релігії.

РІЗДВЯНЕ ДИВО

Лінді Алдер

Його серце тихо б'ється. Не так сильно, як до серцевого нападу. Але воно б'ється.

Моє серце сповнилося цього вечора теплом. Звичайно ж, воно розбите, поранене, змучене. Але його наповнює чудове тепло. Я відчуваю надзвичайну вдячність—вдячність настільки глибоку і всеосяжну, що, як здається, в моїй душі відкрився ще один отвір, аби вмістити її; вдячність настільки глибоку й особисту, що по моїх щоках невинним потоком тихо котяться сльози. Мій чоловік дихає. Я чую глибоке і спокійне дихання.

Лише пару годин тому я дісталася до його лікарняного ліжка,

незважаючи на ніжні поштовхи нашого немовляти, яке невдовзі має народитися, і знайшла місце між усіма проводами, прикріпленими до його грудей, де я могла покласти свою голову. Звук биття його серця у моїх вухах закарбується в пам'яті назавжди.

Його серце тихо б'ється. Не так сильно, як до серцевого нападу. Але воно б'ється.

Тепле світло ліхтариків на ялинкових гірляндах, простягнутих по всій палаті, з кількох причин викликали в мене того вечора відчуття затишку. Їхнє м'яке сяйво створює

приємну атмосферу, але справжній затишок приносить знання того, що справжні друзі були готові відкласти свої плани на Святвечір, аби прийти і прикрасити палату, коли Брайяна перевели з відділення інтенсивної терапії. На вікні стоїть метрова ялинка, як символ їхньої любові.

Як я можу віддячити нашим друзям? Чи знатимуть вони коли-небудь, як сильно вони були мені потрібні й наскільки я їм вдячна? Поки я не могла думати ні про що інше, крім чоловіка, вони любили моїх дітей, відмивали будинок, наповнювали холодильник, прали, загортали різдвяні подарунки і дарували мені любов обіймами, обідами, листівками, грошима, телефонними дзвінками, текстовими повідомленнями, електронними посланнями, листами, пакунками шишок із запахом кориці та валізою ялинкових прикрас. Вони плакали зі мною, а також молилися і постилися. Роблячи все це, вони принесли мені найдорогоцінніший подарунок, який лише могли: їхній час. Як я їх всіх люблю!

Я думаю, що добре буду спати цієї ночі, бо мене огортає безкінечна вдячність до всіх них.

Але понад усе я вдячна Господу за життя свого чоловіка—його глибоке дихання, його серце, яке перекачує кров, його живе тіло й душу. Його життя—це моє різдвяне диво. ■

Автор живе в Північній Кароліні, США

МАЛАХІЯ

“[Ісус] наказав їм, що вони мають записати слова, які Батько дав Малахії”
(З Нефій 24:1).

М оє ім'я означає “мій посланець”, і як такий я передавав “про-роцтво Господнього слова до Ізраїля”¹. У мій час, приблизно за 450 років до народження Христа², багато юдеїв зневірилися і перестали жити праведно. Господь дорікав їм за допомогою моїх учень³.

Юдейські священики з коліна Левія зазвичай висвячувалися на проведення обрядів, але левити у мій час були продажні. Вони були невдячні, відмовлялися шанувати Бога і приносили в жертву нечистий хліб і недосконалих тварин⁴. Вони порушили завіт священства, укладений Богом з Левієм.

Народ—не лише священики—також був розбещений. Люди одружувалися поза завітом, розлучалися з дружинами своєї молодості й відмовлялися платити десятину та пожертвування⁵.

Але хоча Господь і не схвалював ці злочестиві вчинки, Він був готовий пробачити, бо любив Свій

народ: “Верніться ж до Мене, і вернусь Я до Вас”⁶. Один зі способів повернутися до Господа—це принести “всю десятину до дому скарбниці”⁷.

Народ скаржився: “Марність служити для Бога! ... Ті, хто вчиняє безбожне, [процвітають]”⁸, але я навчав, що імена тих, хто “страх перед Господом має і хто поважає ймення Його, буде записано в “пам'ятну книгу”⁹.

Я також пророкував, що під час Другого пришестя Господа злочестивих буде спалено, але для тих,

хто боїться Його ймення “зійде Сонце Правди та лікування в проміннях Його”¹⁰.

Я пророкував, що перед Другим пришестям пророк Ілля прийде відновити ключі священства, щоб привернути “серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків”¹¹.

Завдяки моїм ученням ми бачимо, що Господь пам'ятає Свій народ і дотримується Своїх обіцянь з вірними дітьми. Він хоче, аби ми мали віру у ці обіцяння і шляхом покаяння повернулися до Нього¹². ■

ПОСИЛАННЯ

1. Малахія 1:1.
2. Див. Bible Dictionary, “Malachi”, 728.
3. Див. *Старий Завіт. Навчальний посібник учня* (2002), с. 193.
4. Див. Малахія 1: 2, 6–14; див. також *Old Testament Instructor's Guide, Religion 301–2* (1994), 109–110.
5. Див. Малахія 2:11; 14–16; 3:8.
6. Малахія 3:7.
7. Малахія 3:10; див. також LeGrand Richards, “The Second Coming of Christ”, *Ensign*, May 1978, 75.
8. Малахія 3:14–15.
9. Малахія 3:16.
10. Малахія 4:1–2.
11. Малахія 4:6; див. також *Учення і Завіти* 110.
12. Див. *Old Testament Teacher Resource Manual* (2003), 215.

Старійшина
Л. Том Перрі
З Кворуму Дванад-
цятьох Апостолів

ЯК ДОПОМАГАТИ ІНШИМ ЗНАХОДИТИ віру в Христа

Я закликаю вас допомагати Божим дітям повернутися до своєї християнської віри і до міцного релігійного фундаменту, без чого неможливо здобути спокій у розумі й справжнє щастя.

Папа Бенедикт XVI, гірко скаржачись на послаблення християнських церков у Європі, Австралії та Сполучених Штатах, сказав: “Більше немає ознак того, що комусь потрібен Бог, і навіть ще менше Христос”. Він додав: “Здається, що так звані традиційні Церкви вимирають”¹.

Ми відійшли від традиційного релігійного поклоніння. Все більше людей заявляють, що вони духовні, а не релігійні. Якщо вчення підходить до їхнього стилю життя, вони його приймають і воно стає частиною їхньої віри. Якщо ні—вони придумують собі свою віру. Віра і духовність зараз розглядаються як споживчі товари. Матеріалізм взяв гору і замінив Бога.

Необхідно, щоб наші голоси—голоси святих останніх днів—було почуто на протигагу цим небезпечним тенденціям, які мають на меті знищення віри людства. Книга Мормона знову і знову застерігає нас, що не слід заміняти нашу довіру до Бога скороминущими речами. Описуючи той час, коли багато ламанійців відходили від своєї віри, Мормон каже: “Але вони стали гордовитими, будучи піднесеними у своїх серцях завдяки своїм надзвичайно великим багатствам; отже, вони здавалися багатими у своїх власних очах і не хотіли звертати уваги на їхні слова і ходити чесно перед Богом” (Алма 45:24).

**Найкраще
описана подія в
усій історії—це
розповідь про
народження
і місію на-
шого Господа
і Спасителя
на землі.**

На землі було встановлено жертвоприношення, як обряд євангелії, який треба було виконувати і здійснювати владою священства. Воно мало бути прообразом майбутньої жертви Сина Людського, який віддасть Своє життя за гріхи світу.

Коли ви бачите в суспільстві послаблення християнської віри, ваша власна віра має ставати ще стійкішою і міцнішою. Геламан проголосив: “Пам’ятайте, що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над вами, щоб втягнути вас до безодні нещастя і нескінченного горя, завдяки каменеві, на якому ви

збудувалися, який є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому якщо люди будують, вони не можуть упасти” (Геламан 5:12).

Нефій нагадує нам:

“Ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми записуємо наші пророцтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів ... [і тим] життя[м], яке у Христі. ...

... Бо правильний шлях—це вірити в Христа” (2 Нефій 25:26–28).

Чи є у нас якісь підстави для підтвердження цієї заяви?

Символи Христової жертви

Найкраще описана подія в усій історії—це розповідь про народження і місію нашого Господа і Спасителя на землі. Про Його місію було пророковано з самого початку історії людства на землі. У книзі Мойсея ми читаємо:

“І Адам та Єва, жінка його, прикликали ім'я Господа, і почули вони голос Господа зі шляху до Саду Еденського, що промовляв до них, і не бачили вони Його; бо вони були відділені від Його присутності.

І Він дав їм заповіді, щоб вони поклонялися Господу Богу їхньому і приносили жертву перворідних від своїх отар для жертвоприношення Господу. І Адам був послухний заповідям Господа.

І через багато днів ангел Господа явився Адаму, кажучи: Чому приносиш ти жертви Господу? І Адам сказав йому: Я не знаю, тільки Господь наказав мені.

І тоді ангел промовив, кажучи: Це є подобою жертви Єдинонародженого від Батька, повного благодаті та істини.

Отже ти робитимеш усе, що робиш, в ім'я Сина, і ти каятимешся і прикликатимеш Бога в ім'я Сина завжди” (Мойсей 5:4–8).

Таким чином на землі було встановлено жертвоприношення як обряд євангелії, який треба було виконувати і здійснювати владою священства. Це стало прообразом майбутньої жертви Сина Людського, Який віддасть Своє життя за гріхи світу.

Спосіб проведення обряду був завжди таким, щоб конкретно вказувати на жертву Господа, принесену під час Його пришествя у середині часів. Наприклад, Пасхальне жертвоприношення мало відбуватися так, щоб у жертву вибиралося ягня чоловічої статі, якому не більше року, без плями і вади. Кров проливали і уважно слідували за тим, щоб не зламати жодної кістки. Усе це було символом того, як помре Спаситель.

Дивовижно те, що жертвоприношення здійснювалося упродовж століть від Адама до часів Спасителя. Хоча діти Ізраїля пройшли через багато періодів

відступництва, сподівання на те, що Єдинонароджений Син спокутує гріхи людства і що Його спокутуюча кров уможливить безсмертя, жило в багатьох серцях.

Практика жертвоприношення в цілому завершилася після Спасителевої Спокути. Було запроваджено причастя, аби нагадувати Його послідовникам про те, що Він був на землі і виконав Своє земне служіння. У Євангелії від Луки ми читаємо:

“Узявши ж хліб і вчинивши подяку, поламав і дав їм, проказуючи: “Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!”

По вечері так само ж і чашу, говорячи: “Оця чаша—Новий Заповіт у Моїй крові, що за вас проливається” (Лука 22:19–20).

І знову ж я дивуюся цьому нагадуванню, яке навіть у темні часи відступництва практикувалося багатьма видами і способами протягом багатьох поколінь аж до Відновлення євангелії Ісуса Христа, коли сила священства була відновлена на землі для виконання цього священного спасительного обряду.

Крізь усі періоди літописної історії ми бачимо постійне нагадування про місію нашого Спасителя. Він прийшов на землю як Той, хто мав подвійне громадянство: одне Боже, інше людське. Завдяки цьому Він зміг виконати Свою величну благородну жертву для всіх нас через Його Спокуту. Чи може існувати більший доказ того, що Ісус є Христос, Спаситель світу, ніж вивчення і застосування у житті спасительних вчень, які Він давав упродовж усіх розподілів світу? Він дав нам Свою євангелію, щоб вести і направляти нас на земному шляху.

Євангелія містить відповіді

Президент Девід О. Мак-Кей (1873–1970) сказав:

“Відповідальність за те, щоб показати світу, що євангелія Ісуса Христа вирішить його проблеми, лежить на чоловіках, які заявляють про це. ... Я також вірю, що кожну *проблему у світі можна вирішити через послух принципам євангелії Ісуса Христа*.

Вирішення найбільших проблем світу знаходиться тут, у Церкві Ісуса Христа. Тут є достатньо всього не лише для потреб окремих осіб, але і для народів і груп народів. ... Можливо ми виглядаємо самовпевненими,

заявляючи, що знаємо вищу мудрість, але це не так. Це просто застосування плану Бога до проблем світу. Ви, хто є носіями священства, маєте більшу відповідальність сьогодні, живучи у цей момент творіння людської історії, ніж Церква мала будь-коли раніше. Я повторюю це. Якщо ми заявляємо, що маємо істину, то на кожному святому останніх днів лежить зобов'язання жити так, щоб коли народи світу відгукнуться на заклик і прийдуть скуштувати плоди дерева, то побачать, що вони є корисними і добрими”².

Величне послання, яке ми несемо світу, це те, що євангелія нашого Господа і Спасителя була знову відновлена на землі. Його Церква знову на землі із силою і славою святого священства.

Тим, хто має це повноваження, дана сила, як Його довіреним особам, діяти від Його імені, щоб принести вчення, обряди, принципи та силу запечатувати на землі, як це буде зроблено на небесах. Це Церква Спасителя. Він керує її справами через Своїх обраних пророків. У свою чергу пророки навчають євангелії інших і свідчать про Ісуса Христа як Спасителя і Викупителя. Цей день і час є розподілом повноти часів, про який говорили пророки з початку часів. Це час виконання усього, про що говорили Господні пророки, і що було записано у Святих Писаннях. Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це не нова Церква, але відновлена Церква для світу у цей день і час.

Ви—те покоління, яке Господь приберіг для цього дня. Ви вийшли з вод хрищення, уклавши завіт і пообіцявши вашому Господу представляти Його, допомагаючи людям полишити свої мирські шляхи і повернутися до благословень, обіцяних нам за умови, що ми будемо йти за Ним і жити за Його євангелією. Ви можете допомогти дітям нашого Небесного Батька повернутися до основоположних засад християнства, розвивати віру в Нього і повернутися на Його шляхи.

Що ви можете зробити

Можливо ви запитаете: “Що я можу зробити?” Кілька місяців тому наш президент колу, виступаючи на причасних зборах, запропонував робити чотири речі, які допоможуть іншим людям повернутися до християнської віри:

1. Щодня молитися.

Президент Томас С. Монсон сказав: “Тим, хто чує зараз мій голос, хто бореться зі своїми великими й малими труднощами і випробуваннями, я кажу: молитва—це постачальник духовної сили. ... Молитва—це засіб, яким ми досягаємо свого Батька на Небесах, Який любить нас. Говоріть з Ним у молитві, а потім прислухайтеся до відповіді. Завдяки молитві відбуваються дива. ... Не забувайте палко молитися”³.

Моліться щодня і допоможіть іншим повернутися до їхньої християнської віри, заохочуючи стати навколішки і молитися Богу.

2. Щоденно вивчайте Писання.

Чи можуть бути сильніші свідчення про Ісуса Христа, ніж ті, які ми знаходимо в Книзі Мормона? В 233 із 239 розділів згадується Спаситель⁴. Це дивовижно!

Обов'язково щодня читайте Писання. Потім допомагайте іншим повернутися до їхньої християнської віри, заохочуючи їх також щоденно вивчати Писання.

3. Завжди будьте гідні відвідувати храм.

Деякі з вас вже були в храмі, інші ще не були. Корисно розуміти, що вимагається для отримання храмової рекомендації. Ми чітко усвідомлюємо процес, згідно з яким ідемо до нашого судді в Ізраїлі та підтверджуємо йому, що гідні мати діючу храмову рекомендацію, а потім живемо за тими самими нормами, які вимагаються для її отримання.

Живіть так, щоб ваш праведний приклад показував, як бути гідними отримання благословень храму.

4. Щодня служіть.

Пам'ятаєте слова Царя Веніаміна: “І слухайте, я кажу вам це, щоб ви навчилися мудрості; щоб ви дізналися, що коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17). Господь у буквальному розумінні дає відповіді на наші молитви через наше служіння іншим.

Будьте прикладом Христового служіння і допомагайте іншим повернутися до своєї християнської віри, заохочуючи їх йти і служити іншим.

Підніміть взяте на себе зобов'язання на новий рівень

Я знаю, що Бог живе. Я знаю, що всі ми—Його діти і що Він любить нас. Я знаю, що Він послав Свого Сина у світ, щоб викупити все людство. Я знаю, що ті, хто приймає Його євангелію і йде за Ним, будуть насолоджуватися вічним життям—найбільшим з усіх дарів Бога. Я знаю, що Спаситель скеровував Відновлення євангелії на землі через служіння пророка Джозефа Сміта. Я знаю, що справжні радість і щастя, які тільки можна знайти в нашому смертному житті, приходять завдяки наслідуванню Спасителя, виконанню Його закону та дотриманню Його заповідей.

Я закликаю вас підняти взяте на себе зобов'язання на новий рівень. Я закликаю вас допомагати Божим дітям повернутися до християнської віри і до

міцного релігійного фундаменту, без чого неможливо здобути спокій у розумі й справжнє щастя у цей час смертного випробування.

Нехай Господь благословить вас відвагою, сміливістю, ентузіазмом та бажанням знову відновлювати віру через євангелію Ісуса Христа. ■

З виступу "Ми були найвеличнішим поколінням" на духовному вечорі Церковної системи освіти в Університеті Бригама Янга 6 березня 2011 року. Повну версію виступу можна знайти на сайті cesdevotionals.lds.org.

ПОСИЛАННЯ

1. Папа Бенедикт XVI, у Noelle Knox, "Religion Takes a Back Seat in Western Europe", *USA Today*, Aug. 10, 2005; usatoday.com/news/world/2005-08-10-europe-religion-cover_x.htm.
2. Девід О. Мак-Кей, *Gospel Ideals* (1953), 5; курсив в оригіналі.
3. Томас С. Монсон, "Будьте найкращими", *Ліягона*, трав. 2009, сс. 68, 69.
4. Див. Robert J. Matthews, в *The Book of Mormon: The Keystone Scripture*, ed. Paul R. Cheesman and others (1988), 33.

Чи можуть бути сильніші свідчення про Ісуса Христа, ніж ті, які ми знаходимо в Книзі Мормона? Спаситель згадується в 233 з 239 розділів.

ШВЕДЦІЇ

ЦЕРКВА У

ЗРОСТАННЯ, ЕМІГРАЦІЯ І СИЛА

Церква у Швеції пережила еміграцію вірних членів, несхвальні статті в пресі та посилення мирського тиску, однак Господь прискорює Свою роботу у цій обраній землі.

Інгер Хьогунд

У 1849 році Президент Бригам Янг закликав невелику кількість чоловіків їхати до різних частин світу проповідувати євангелію. Колишній шведський моряк Джон Форсгрєн, який приєднався до Церкви в Массачусетсі, США, і переїхав до Долини Солоного озера, попросив Президента Янга послати його місіонером до Швеції. Його покликали на служіння і він прибув до Швеції у червні 1850 року.

Старійшина Форсгрєн спочатку відвідав своїх молодших братів і сестер у Галві. Його брат Петер був хворий, і лікарі сказали, що вже йому нічим не можна допомогти. Старійшина Форсгрєн пояснив братам і сестрам мету своєї місії, а потім помазав і благословив Петера, який згодом повністю одужав. 19 липня 1850 року старійшина Форсгрєн охрестив свого брата, який став першим наверненим у Швеції.

З сестрою старійшини Форсгрєна, Ерікою, стався цікавий випадок, який підготував їй Петера до отримання євангелії. За кілька місяців до приїзду брата вона пішла до церкви, як і завжди. Під час співу гімну вона побачила особу, яка стояла перед нею і казала: “У липні,

п'ятого дня, до тебе прийде чоловік з трьома книгами, і всі ті, хто повірить написаному в тих книгах, будуть спасенні”. Коли прийшов її брат з Біблією, Книгою Мормона і Ученням та Завітами, вона повірила його свідченню без жодних вагань¹.

На жаль, старійшина Форсгрєн мав залишити країну вже через три місяці. Упродовж кількох років до Швеції посилали інших місіонерів. Вони знайшли в Скьонабеку, провінція Скане, людей, сприйнятливих до євангелії. Було так багато навернених, що першу філію з 36 членів Церкви там організували в 1853 році. Одним з перших провідників у Скане був Карл Капсон, якого було покликано президентом філії в Лунді. Приблизно 100 членів Церкви відвідали першу конференцію Церкви, яка проводилася вночі, аби уникнути переслідувань, у хліву Карла².

Жінки віри

Жінки, які отримали євангелію, стали опорою сили Церкви у Швеції. Одним з прикладів є Бритта Олсдоттер Перссон, перша особа, яка прийняла

Члени Церкви з Вастераса збиралися в цьому домі в 1950-х роках.

Коли у неї була нагода поїхати до Стокгольма поїздом, сестра Мунтер роздавала брошури про Церкву. Спадок її віри триває: кілька її нащадків повернулися до Швеції місіонерами³.

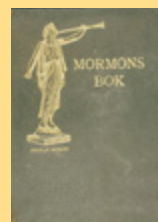
Місіонери також приїхали до Смеджебакена у провінції Даларна. Серед інших сімей, які приєдналися до Церкви у 1886 році, була сім'я Джонссонів. Нащадком цієї сім'ї був Рейд Джонсон, місіонер, який приїхав до Швеції після Другої світової війни. Він повертався кілька разів після своєї місії—президентом місії, регіональним представником і президентом храму. Із сім'ї Джонссонів також походить дружина пророка—сестра Френсіс Монсон.

1850: Перший місіонер, Джон Форсгрєн, прибуває до Швеції; охрищено перших навернених—Петера і Еріку Форсгрєн

1853: Відкрито першу філію—Скьонабек,—в якій було 36 чоловік

1854: Засновано Стокгольмську філію

1878: Книгу Мормона перекладено і опубліковано шведською мовою

1904: У Швеції було придбано першу церковну будівлю за адресою, яка тепер широко відома: Свартенсгатан, 3 (зображення, подане тут, 1946 року)

євангелію у Вінгакері. У 1877 році, аби матеріально допомагати своїй сім'ї, вона поїхала до Стокгольма, щоб продавати виткані нею речі. Там вона познайомилася з місіонерами і зрозуміла, що вони навчають істини, та охристилася у віці 50 років.

Її навернення і відважний труд зі сприяння Господній роботі згодом привели до більшої кількості хрищень, і у Вінгакері було створено філію. Її нащадки досі активні у Церкві. Праправнучка сестри Перссон, Лайла Крильборн, зазначає: “Так чудово бачити, що відбувається в поколіннях наших дітей та онуків. Зараз у наших сім'ях кілька носіїв священства і місіонерів”.

Ще одна жінка-піонер—Ловіза Мунтер з Уппсали. Вона стала членом Церкви у 1886 році й була вірною до смерті, яка наступила, коли їй був 91 рік. Упродовж багатьох неділь вона приходила в дім зборів, умикала світло і чекала, коли прийдуть інші. Часто ніхто не приходив. Об 11:00 вона казала собі: “Богові не слід чекати”. Вона співала пісню, молилася, зверталася з невеликим виступом, а потім на закінчення співала ще одну пісню і молилася.

Подолання переслідувань

Упродовж десятиліть члени Церкви зазнавали суворих переслідувань. Багатьох місіонерів кидали до в'язниці, у тому числі й Майкла Джонссона, який народився у Швеції. Його заарештували у 1852 році і в кайданах переправили за 770 км до Мальмо, де голодного і виснаженого кинули до в'язниці, розташованої у фортеці. До нього приходив священник, який побачив, що старійшина Джонссон був розумною людиною, яка здобула певну освіту. Священник заявив, що бажає допомогти йому і навіть пообіцяв, що сприятиме отриманню подальшої освіти—за умови, що старійшина Джонссон приєднається до лютеранської віри й зречеться мормонізму. Старійшина Джонссон не відмовився від своєї віри, тож його депортували⁴.

Ще один вірний місіонер—Карл А. Карлквіст, який народився біля Венерсборга в 1857 році. У 17-річному віці він відчув сильне бажання проповідувати євангелію, і отримав покликання поширювати брошури про

Церкву поблизу Йонкопінга. Він був бідним, тож члени його філії—сім удів та їхні діти—роздобули для нього куртку і чоботи. Коли настала зима, у Карла не було пальта, але йому дозволяли позичати його на кілька годин кожного дня у кількох членів Церкви, коли пальто їм не було потрібне⁵.

Пізніше Карл емігрував до Юти і одружився з Худдою Остергреном, шведською іммігранткою. Він повертався до Швеції ще два рази для служіння на місії, у тому числі президентом Скандинавської місії. Багато часу під час своєї останньої місії він присвячував виправленню хибної інформації, яка публікувалася про Церкву преподобним П. Е. Аслевом—пастором,

провідники заохочували таку еміграцію, щоб зміцнити Церкву в тому місці. Результати тієї еміграції можна бачити в наш час: приблизно половина мешканців Юти мають скандинавське коріння.

Однак у 1910 році Президент Джозеф Ф. Сміт відвідав Стокгольм і заохотив членів Церкви залишатися і будувати Церкву у Швеції.

Церква після Другої світової війни

Коли почалася Друга світова війна, всі американські місіонери мали повернутися додому. Тоді місцевих шведських чоловіків попросили служити місіонерами. С. Фріц Йоханссон, який приєднався до Церкви у 1931

► 1905:
Органі-
зовано
Шведську
місію

1914: Члени
Шведського
парламенту
проголосували
проти пропо-
зиції вислати
“мормонських
агентів” з країни

1926: Церква
отримує офі-
ційний дозвіл
на проведення
поховань своїх
членів

1952: Новий закон
гарантує свободу
всім недержавним
церквам; Церква
отримує офіційний
дозвіл на проведення
шлюбних церемоній
для своїх членів

який жив у Солт-Лейк-Сіті і якого найняли для поширення антимормонських настроїв у Швеції. Наприклад, у 1912 році Аслев написав статтю у газеті *Svenska Dagbladet*, у якій заявляв, що брат Карлвіст був багатоженцем⁶. Карл намагався зустрітися з королем Густавом V і спростувати заяви Аслева на публічних зібраннях⁷.

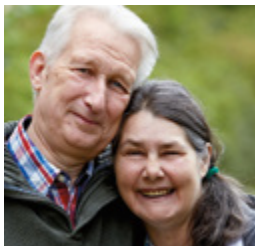
Аби допомогти справлятися із заявами Аслева, місцеві члени Церкви пропонували виступати на захист Церкви. Старійшина Карлвіст подав у суд на Аслева, оскільки той також сказав, що офіс місії Церкви займається “работоргівлею білими людьми”—отака нікчемна заява⁸. Брат Йоханссон став вагомим фігурою для Церкви у Швеції, будучи також президентом філії у Стокгольмі⁹.

Попри переслідування у цьому регіоні, багато людей навернулося до євангелії. Найбільш успішним роком, про який варто згадати, був 1862 рік, коли було хрищено і конфірмовано 640 чоловік. Однак більшість навернених невдовзі поїхали до Юти. У той час

році, був покликаний новим президентом місії. За рік до війни він продав свій бакалійний магазин і став місіонером разом зі своєю дружиною і трьома дітьми. Коли війна закінчилася, президент Йоханссон і семеро місіонерів зі Швеції були покликані повторно відкрити місіонерську роботу у Фінляндії, де вона була перервана через війну.

Коли американські місіонери повернулися до Швеції у 1946 році, вони проводили уроки англійської мови. Це також входило в їхню місіонерську роботу, і багато їхніх студентів стали членами Церкви. Однак зростання тривало недовго, бо багато шведських членів Церкви емігрували до Юти. Страх перед колишніми ворогами, заохочення президента місії та можливість отримання храмових обрядів мотивувало 250 активних членів Церкви залишити Швецію у 1948 і в 1950 році.

Серед таких сімей був Оскар і Альбертіна Андерссони, які стали членами Церкви у 1915 році. Після Другої світової війни Оскар, Альбертіна і семеро їхніх дітей, які уклали шлюб із членами Церкви, прийняли нелегке

ЦЕРКВА У ШВЕЦІЇ

Місій: 1
Колів: 4
Округів: 1
Приходів: 24
Філій: 16
Членів Церкви: 9463

рішення продати все, що вони мали, і “вирушити до Сіону”. З 1949 по 1950 рік 29 членів сім’ї Андерссон залишили Швецію. Оскар і Альбертіна залишили свій дім, трьох дітей і чотирьох онуків, яких вони більше ніколи не побачили. Вони прибули у пустелю і в місто, де люди розмовляли мовою, яку вони не розуміли. Але для цих вірних членів Церкви бути близько до храму було більш важливим, ніж будь-що інше.

Члени сім’ї Андерссон з того часу служили місіонерами і провідниками Церкви

було побудовано і освячено храм.

Беріт Веннегольм, член Церкви з приходу Вестерханніге, описує освячення як “довгождану і славетну подію. Що я найбільше запам’ятала—це коли всі ми замахали білими хусточками і вигукнули “Осанна!”

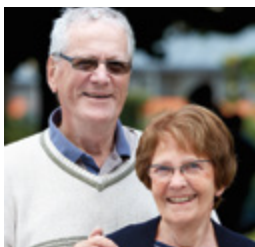
Вибір храмової ділянки став виявом Господнього втручання у цей процес. Після багатьох обговорень з кількома муніципалітетами поблизу Стокгольма було знайдено дві підходящі ділянки. Комітет з місцевих провідників Церкви запропонував

1953: Перша пара членів Церкви, Бенгт-Арне Манхаммар і Керстін Ског були одружені президентом місії Кларенсом Ф. Джонсоном

◀ 1955:
Перша група шведських членів Церкви поїхала до храму в Берн, Швейцарія

1965: У Губбангені, Стокгольм, освячено перший дім зборів, побудований Церквою

в усіх частинах світу, у тому числі територіальним президентом у Африці і президентом храму у Швеції.

Однак інші члени Церкви вирішили залишатися у Швеції і стали провідниками. Серед них Бо Веннегульд, молодий батько, який охрестився у 1949 році. Він став важливим провідником Церкви у Швеції, служачи президентом місії, регіональним представником і президентом храму.

Храмові благословення у Швеції

Еміграція головним чином припинилася, коли в 1955 році було освячено храм у Швейцарії. Упродовж 30 років шведські члени Церкви подорожували туди на кілька днів потягом, автобусом, автомобілем і навіть літаком.

Члени Церкви відчували надзвичайну радість, коли в 1985 році у Стокгольмі

Мормонський хор Скінії виступав у Стокгольмському концерт-холі в 1982 році.

одну з них, однак Президент Церкви вирішив, що інша буде кращою. Пізніше виявилось, що це рішення було натхненним, оскільки інша ділянка згодом виявилася непридатною для храму.

Хоча Церкві було нелегко отримати позитивні відгуки у шведських засобах масової інформації, однак одного разу це сталося у 1984 році, коли молоді брати з сім'ї Геррей перемогли у найбільшому конкурсі серед співаків у Європі. Їхня поява на телебаченні і в газетах стала хорошою рекламою для Церкви, і багато молодих людей приєдналися до Церкви у той час.

У кінці 1980-х років ще про одного члена Церкви широко розповідалося у пресі. Це був 35-річний посол

з їхніх країн. Спостерігається справжнє прискорення роботи у наш час у цій обраній землі”.

Церква також зростає зсередини. Конференції для кількох колів приваблюють багато молодих людей із су-сідніх країн та сприяють утворенню нових сімей. Щедрі дотації уряду на дітей і оплачувана відпустка для батьків новонароджених дітей дає подружжям можливість мати досить великі сім'ї.

Сьогодні більшість активних молодих членів Церкви служать на місії по всьому світу. Один колишній місіонер, Девід Халлден, перший місіонер у Єкатеринбургу, Росія, зараз має чудову сім'ю з шістьох дітей. Він розповідає, як євангелія допомагає його сім'ї: “Є так

1975: Організовано перший кіл у Стокгольмі у той час старійшиною Томасом С. Монсоном

◀ 1985: Стокгольмський храм освячено Президентом Гордоном Б. Хінклі

1991: Перші члени Церкви з Росії приїждять до Стокгольмського храму; Росію та країни Балтії включено до храмового округу

◀ 1995: Президент Томас С. Монсон вітає короля Карла XVI Густава і королеву Сільвію на прихрамовій території Стокгольмського храму

США до Швеції—Грегори Ньюелл, якого часто бачили під час різних публічних подій. Разом зі своєю дружиною він повернувся до Швеції у 2011 році, щоб очолювати Шведську Стокгольмську місію до липня 2014 року.

Президент Ньюелл головував над місіонерами, кількість яких постійно зростала—з 84 до 205. Оскільки квартир небагато і вони у Швеції дорогі, він каже, що “дивом можна вважати те, що місія змогла знайти додатково 56 квартир для новоприбулих місіонерів”.

Справжнє зростання

У повоєнні часи Швеція стала надзвичайно секуляризованою країною. Однак є багато іммігрантів, які шукають Бога. Кожен шостий швед на сьогодні був народжений не в Швеції. Більшість тих, хто приєднався до Церкви у Швеції,—це іммігранти. Президент Ньюелл описує кілька останніх навернених: “Брати і сестри з 28 різних країн навернулися до Церкви у Швеції. Я вважаю, що Господь збирає Ізраїль, розсіюючи цих людей

багато голосів, які можуть звести дітей на манівці. Євангелія допомагає нам зміцнити їх і укріпити їхню впевненість”.

Попри мирське оточення і негативні публікації багато вірних членів Церкви і сильних церковних провідників живуть у Швеції. Члени Церкви цінують допомогу, яку отримують завдяки церковним ученням і заходам для своїх сімей та для себе особисто. Їхнім найбільшим бажанням є те, щоб набагато більше людей отримали радісне послання про Ісуса Христа і Його Спокуту. ■

Автор живе у Швеції.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Box Elder Lore of the Nineteenth Century (1951), 58.
2. Див. Andrew Jenson, History of the Scandinavian Mission (1979), 81.
3. Див. Inger Höglund and Caj-Aage Johansson, Steg i tro (2000), 122.
4. Див. Jenson, History of the Scandinavian Mission, 53.
5. Див. Myrtle McDonald, No Regrets: The Life of Carl A. Carlquist (1985), 19–21.
6. Див. McDonald, No Regrets, 219.
7. Див. Jenson, History of the Scandinavian Mission, 331.
8. Див. McDonald, No Regrets, 239.
9. Див. McDonald, No Regrets, 219.

**Старійшина
Марлін К. Дженсен**

Служив сімдесят-
ником з 1989 по
2012 рр.

УРОКИ ЗІ Священного Гаю

У 1993 році—через чотири роки після того як мене покликали сімдесятником—усю нашу сім'ю попросили два роки служити у Нью-Йоркській Рочестерській місії. До цієї місії входять містечко Пальміра (де Джозеф Сміт і його сім'я жили протягом більшої частини 1820-х років) і Фейєтт (де у квітні 1830 року було організовано Церкву).

Це мальовничий край, де пагорби вкриті лісами, озера й струмки чисті, а люди дружні та яскраві. Це також місце, яке стало священним, завдяки події, яка там сталася.

У гаю, де височать буки, дуби, клени та інші дерева приблизно за півкілометра на захід від сімейного будинку Джозефа та Люсі Мак Сміт поблизу Пальміри, 14-річний Джозеф Сміт побачив у видінні Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа. З цього божественного явлення, у відповідь на молитву Джозефа пізнати, яка релігія є істинною, почалося відновлення євангелії у цьому останньому розподілі. Це зробило той гай історичним місцем для нашої Церкви, яке ми шанобливо називаємо “Священний гай”.

Моя сім'я полюбила той гай і відчула його святість. Ми часто туди їздили. Кожного місяця ми возили туди новоприбулих місіонерів і тих місіонерів, чия місія добігла кінця.

Коли я з благоговінням прогулювався Священним гаєм або задумливо сидів на лавках, які стоять там, то часто роздумував про те, як часто в Писаннях згадується образ дерев, гілок, коріння, насіння, плодів та лісів. Уважний спостерігач за природою може засвоїти деякі важливі уроки, вивчаючи тамтешню екосистему. Я хочу коротко поділитися з вами чотирма з цих уроків¹.

1. Дереву завжди ростуть у напрямку світла.

У Священному гаю дерева, які ростуть по краю ліса, а також ті, що вишикувалися уздовж багатьох стежок у гаю, ростуть вбік,

*Я закликаю
вас завжди
стояти у
Священному
гаю як розумом,
так і серцем,
і залишатися
вірними істи-
нам, які Бог
почав відкри-
вати там.*

щоб уникати тіні від листя над ними, і потім уверх, щоб увібрати якомога більше сонячного світла. Їхні викривлені стовбури й гілки дуже відрізняються від сусідніх дерев, які ростуть майже бездоганно рівно. Деревам, як і майже всім живим організмам, потрібне світло, щоб вижити й розростатися. Вони робитимуть усе можливе, щоб увібрати якомога більше світла, аби сприяти фотосинтезу—процесу перетворення енергії світла на хімічну енергію.

Світло є навіть більш важливим каталізатором у духовній царині, ніж у природі. Це тому, що світло є важливим для нашого духовного зростання і реалізації нашого повного потенціалу, як синів і дочок Бога.

Темрява—протилежна світлу і вона представляє сили у світі, які прагнуть відділити нас від Бога і розладнати Його божественний план стосовно нашого життя. Зазвичай сили зла справляють найбільший вплив після настання темряви або у темних місцях. Недотримання закону цнотливості, крадіжки, азартні ігри, порушення Слова мудрості та інші види поведінки, заборонені нашим Небесним Батьком, зазвичай здійснюються під покровом темряви. Навіть коли ми вирішуємо зробити щось неправильне посеред ясного дня, ми обов'язково маємо відчуття темряви.

На щастя, Дух Христа “дає світло кожній людині, яка приходить у світ; і Дух просвітає кожну людину в усьому світі, яка прислухається до голосу Духа.

І кожний, хто прислухається до голосу Духа, приходить до Бога, саме до Батька” (УЗ 84:46–47).

Цей уривок прекрасно описує прагнення людини до вищого—природний, Богом даний духовний інстинкт, який всі ми маємо—якщо не придушуємо його—рухатися в напрямку світла і, чинячи так, наближатися до Бога і Його Сина і ставати подібними до Них. Ісус Христос сказав про Себе: “Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя” (Іван 8:12).

Я закликаю вас уникати темряви гріха в усіх його брудних проявах і сповнити ваше життя Духом, істиною й світлом нашого Спасителя, Ісуса Христа. Ви можете робити це, коли шукаєте хороших друзів, наповнюєте своє життя надихаючою музикою й витворами мистецтва, знаннями з найкращих книг (особливо Писань), щирими

молитвами, проводите час на природі, берете участь у хороших заходах і розмовах та зосереджуєте своє життя на Христі і Його вченнях про любов і служіння.

2. Деревам потрібна протидія, щоб виконати міру їхнього сотворіння.

Протягом багатьох років догляду за Священним гаєм використовувалися різні наукові погляди на лісовпорядження. Одного разу було вибрано дослідну ділянку і

застосовано практику, відому як *проріджування*. Лісничі визначали потенційно найбільші й найздоровіші дерева на дослідній ділянці, а потім спиливали й підрізали слабкі дерева і підростаючий молодняк. Припускалося, що якщо видалити більшість дерев, які забирали воду, сонячне світло та поживні речовини з ґрунту, вибрані дерева зможуть *вільно* зростати й розвиватися надзвичайно продуктивно.

Через кілька років стало очевидним, що відбувається прямо протилежне. Звільнившись від конкуренції, вибрані дерева заспокоювалися. Замість того, щоб тягнутися вгору до світла, вони вповільнили своє вертикальне зростання і пустили багато гілок у нижній частині стовбура, від яких зрештою не було ніякої користі, коли купол верхівок затуляв сонячне світло, і вони стали товстішими. Жодне дерево на дослідній ділянці не досягало розмірів

Деякі дерева у Священному гаю доводять те, що протидія може працювати нам на користь і що у надважких ситуаціях можна багато чого навчитися.

чи життєздатності дерев, яким доводилося повністю подолати протидію, щоб вижити й розвиватися.

Одним з ключових вчень Книги Мормона є вчення про те, “щоб була протилежність у всьому” (2 Нефій 2:11). У світі, в якому є протилежність, існує можливість вибирати між добром і злом, аби могла діяти свобода волі. Однак так само важливим є той принцип, що протилежність потрібна для духовного зростання. Розуміння і наслідування цього принципу є вирішальним для нашої здатності приймати і життя таким, як воно є, і мати від цього щастя. Також це усвідомлення дуже важливе для досягнення необхідного особистого зростання й розвитку.

Рано чи пізно всі ми стикнемося з протидією та лихом. Дещо з цього є наслідком того, що ми перебуваємо тут, у смертному житті, у занепадому світі. Це можуть бути сили природи, хвороби і недуги, спокуси, самотність, фізичні чи розумові недоліки. Іноді протидія і труднощі настають через наші власні невірні рішення. Як же ми маємо бути вдячними нашому Спасителю, Чия Спокута надає нам шлях виправити все, що було пошкоджено.

Мене дуже втішають слова, звернені Господом до Джозефа у в'язниці Ліберті, коли тягарі Джозефа були майже нестерпними: “Знай, сину Мій, що все це додасть тобі досвіду і буде тобі на благо” (УЗ 122:7).

Деякі дерева у Священному гаю доводять те, що протидія може працювати нам на користь і що у надважких ситуаціях можна багато чого навчитися. Цим деревам потрібно було реагувати на різні форми протидії або несприятливі обставини—удар блискавки, поривчастий вітер, накопичення снігу або льоду, загроза і пошкодження з боку недбалих людей, а інколи навіть пригнічення сусіднім деревом. Завдяки цим несприятливим

обставинам виросли деякі найстійкіші й найцікавіші на вигляд дерева у гаю.

3. Дерева найкраще ростуть у лісах, а не відокремлено.

В природі дуже рідко побачиш дерево, яке стоїть поодиноким. Вони майже завжди утворюють гаї, а з часом гаї можуть стати лісами. Втім, Священний гай—це набагато більше, ніж просто група дерев. Він представляє собою складну екосистему, до якої входять чисельні види флори та фауни.

Серед усієї різноманітності видів диких квітів, кущів, чагарнику, дерев, грибів, моху, птахів, гризунів, кролів, оленів та інших створінь, які мешкають там, існує помітний взаємозв'язок. Ці види взаємодіють одне з одним і взаємозалежать. Це стосується харчування, притулку і синергетичного та соціального середовища, де всі вони можуть рухатися своїм циклом життя.

Божий план для нашого життя передбачає подібний взаємозв'язок. Ми маємо здійснювати наше спасіння разом, а не відокремлено. Церква будує дома зборів, а не відлюдні оселі.

З початку Відновлення ми отримали заповідь збиратися в громадах, де ми можемо навчатися жити в гармонії і надавати одне одному підтримку, шануючи наші завіти, укладені під час хрищення (див. Мосія 18:8–10). Будучи дітьми Бога, ізольовано ми можемо процвітати не більше,

ніж поодиноке дерево. Здоровим деревам потрібна екосистема; здорові люди потребують одне одного.

На щастя, в кожному з нас закладене бажання товаришувати, створювати дружні стосунки, знаходити вірних друзів. Будучи членами вічної сім'ї Бога, всі ми прагнемо задоволення й безпеки, які приходять завдяки тісним і тривалим стосункам. Хоча сайти соціальних мереж безперечно є формою товаришування, однак вони не замінюють чесного, відкритого й особистого спілкування, яке має відбуватися заради встановлення справжніх і тривалих стосунків.

Звичайно, найпершою й найкращою лабораторією для навчання товаришуванню з іншими людьми є домівка. Саме вдома ми засвоюємо уроки служіння, безкорисливості, прощення та терпіння, які є невід'ємними для формування міцних стосунків з іншими людьми.

На щастя, натхненна організація Церкви також надає можливості й місця, де ми можемо розвиватися соціально. У церковних покликаннях, під час зборів, уроків, у кворумах, під час нарад, заходів та в різних інших ситуаціях, які дають можливості для спілкування, ми розвиваємо якості й навички спілкування, які допомагають нам підготуватися до соціального порядку, який існуватиме на небесах.

Кажучи про вищий порядок, пророк Джозеф Сміт зазначав: "І ті самі суспільні стосунки, які існують серед нас тут, існуватимуть серед нас там, вони тільки будуть поєднані з вічною славою, якої ми тепер не маємо" (УЗ 130:2).

4. Дерева здобувають силу з поживних речовин, які створили попередні покоління дерев.

Був час, коли люди, які дбали про Священний гай, вирішили, що він має

виглядати дуже охайно. Почали організовуватися проекти зі служіння, щоб розчистити гай від повалених дерев та гілок, молоді порослі, пнів та опалого листя. Внаслідок цього досить швидко гай почав втрачати свою життєздатність. Ріст дерев уповільнився, молодих дерев, що пустили паростки, було мало, деякі види диких квітів і рослин почали зникати, а популяція диких тварин і птахів зменшилася.

Пізніше було рекомендовано, щоб гай залишили у якомога більш природному стані. Повалені дерева й гілки залишали перегнивати й збагачувати ґрунт. Опале листя залишали там, де воно падало. Відвідувачів просили залишатися на відведених для цього стежках, щоб гай менше непокоїли, а ґрунт на території гаю не так затоптували. Протягом лише кількох років, гай знову почав дивовижним чином відроджуватися і самовідновлюватися. Сьогодні він процвітає, перебуваючи майже у первісному стані, з буйною рослинністю й багатим тваринним світом.

Урок, який слід засвоїти з цього досвіду у лісовпорядженні, припадає мені до серця. Протягом семи років я мав привілей служити істориком і літописцем Церкви. Чому ведення записів, збирання і збереження історії й розповіді про неї займають таке важливе місце в Церкві Ісуса Христа? Чому так важливо, щоб ми пам'ятали про минулі покоління

Уважний спостерігач може засвоїти важливі уроки завдяки екосистемі, що існує у Священному гаю.

і черпали силу від них? (Див. УЗ 21:1–2; 69:3, 8).

Я висловлю думку, що неможливо повноцінно жити у теперішньому—а тим більше створювати плани щодо нашої майбутньої долі—без фундаменту минулого. Розуміння зв'язку між минулим і теперішнім та майбутнім допомагає нам повніше цінувати Господнє визначення істини, як його було відкрито Джозефу Сміту: “Істина—це знання про все суще як воно є,

і як воно було, і як воно буде” (УЗ 93:24).

Знання, які ми маємо про наше минуле, завдяки записам, що велися, і про наше майбутнє, завдяки Писанням і пророчим вченням сучасних пророків, надають нам контекст, який дозволяє мудро використовувати свободу волі у нашому теперішньому житті.

Важливо добре вивчити історію нашої Церкви, особливо історію її заснування. Ці історії—про Перше видіння Джозефа Сміта, появу Книги Мормона, відвідування ангелів, Івана Христителя, Петра, Якова та Івана, Іллі, Іліаса та інших—містять фундаментальні істини, на яких ґрунтується відродження евангелії.

На жаль, у цю добу високих технологій, багату на інформацію,—дещо з якої є критикою

подій та людей в історії Церкви—деякі святі останніх днів втрачають свою віру і починають ставити під сумнів давні вірування. Таким невпевненим людям я висловлюю любов, розуміння і запевнення, що, якщо вони дотримуватимуться евангельських принципів і з молитвою продовжуватимуть вивчати історію Церкви—достатньо наполегливо, щоб отримати повніше бачення картини, а не її фрагменти або частинки—Святий Дух дасть підтвердження їхній вірі щодо головних подій в історії Церкви, промовляючи мир їхньому розуму. Чинячи так, вони зможуть укріпитися в своїх переконаннях стосовно історії відродженої Церкви.

Заклучна частина

Коли ми служили на місії поблизу Пальміри, іноді бувало я ходив у Священний гай один і благоговійно ставав біля мого улюбленого “дерева-свідка”—одного з тих дерев, які росли у гаю в час отримання Першого видіння. Часом я уявляв, що, якби те дерево могло говорити, воно б розповіло мені, що бачило того весняного дня у 1820 році. Але, насправді, мені не потрібно було чути про це від дерева—я вже знав про це.

Завдяки духовному досвіду і почуттям, які почали з'являтися у мене в юності і залишаються зі мною до цієї самої години, я пізнав, що Бог, наш Батько, живе. Я знаю, що Його Син, Ісус Христос, є Спасителем і Викупителем всього людства. Я знаю, що ці дві прославлені Істоти явилися Джозефу Сміту.

Ці славетні істини, про які я свідчив, мають свій початок у Священному гаю. Я закликаю вас завжди стояти у Священному гаю як розумом, так і серцем, і залишатися вірними істинам, які Бог почав відкривати там. ■

З виступу на духовному вечорі ЦСО “Стійте у Священному гаю”, виголошеному 6 травня 2012 року в Каліфорнії, США. Повну версію виступу можна знайти на сайті cesdevotionals.lds.org.

ПОСИЛАННЯ:

1. Я у боргу перед Робертом Перротом, лісником і натуралістом, якого Церква запросила на роботу і який живе в Пальмірі, за те, що він спрямував мої думки на певні роздуми стосовно Священного гаю, якими я з вами ділюся.

ВТРАЧЕНІ 500 РОКІВ: ВІД МАЛАХІЇ ДО ІВАНА ХРИСТИТЕЛЯ

500 років між Старим і Новим Завітами можуть розповісти нам про ситуацію в стародавній Палестині перед приходом Ісуса Христа і допомогти оновити своє зобов'язання йти за Спасителем.

С. Кент Браун

почесний професор стародавніх писань

і Річард Нейтцель Гольцапфель

професор історії та вчень Церкви
в Університеті Бригама Янга

Коли пророк Малахія закінчив земний шлях приблизно в 450 р. до Р.Х., на землі не було чути голосу жодного істинного пророка. Ми називаємо цей період міжзавітним—проміжком між розподілами в Старому і Новому Завітах.

Без пророка люди на землі почали ділитися на партії та угруповання, кожна з яких заявляла право на тлумачення Писань і здійснення керування людьми. Істинне розуміння Єгови в цих групах зменшилося. Настала довга ніч плутанини, яка закінчилася, коли, щоб розпочати новий розподіл, Бог послав нового пророка—Івана Христителя. Але навіть маючи Івана Христителя і вчення Спасителя, багато людей не змогли відкинути традиції та вірування, які

розвилилися і посилилися в міжзавітний період. Якщо ми зрозуміємо ці 500 років і плутанину, яка їх супроводжувала, ми краще зможемо зрозуміти священнослужіння Спасителя і оновити своє зобов'язання йти за Ним.

Заслання і полон: ціна непослуху

Пророки, такі як Ісаїя і Єремія, застерігали мешканців Єрусалима, що якщо вони будуть і далі порушувати свої завіти з Господом, місто і його храм будуть зруйновані. Це пророцтво здійснилося, коли приблизно в 600 р. до Р.Х. Вавилон вперше напав на Юдею, руйнуючи села, містечка, міста і релігійне життя.

Зрештою Єрусалим був захоплений у 587 р. до Р.Х., і полонені юдеї були змушені залишити свою зруйновану батьківщину (див. Псалми 137:1). Небагато людей залишилися в Єрусалимі та навколо нього, у тому числі самаряни, які згодом почали укладати шлюби з не ізраїльтянами (див. Єремія 40:7, 11–12). Пізніше вигнанці почали повертатися до Палестини і відбудовувати свої домівки та релігійне

Пророки Ісаїя і Єремія застерігали народ Іудеї, що ним будуть правити інші народи. Їхні пророцтва здійснилися, коли той регіон завойовували кілька царів з різних народів: Цар Навуходоносор з Вавилону, Кір Великий з Персії, цар Дарій з Персії і Олександр Великий з Греції. Коли Олександр помер, його територію було поділено між полководцями; Птолемеї здійснював контроль над Палестиною.

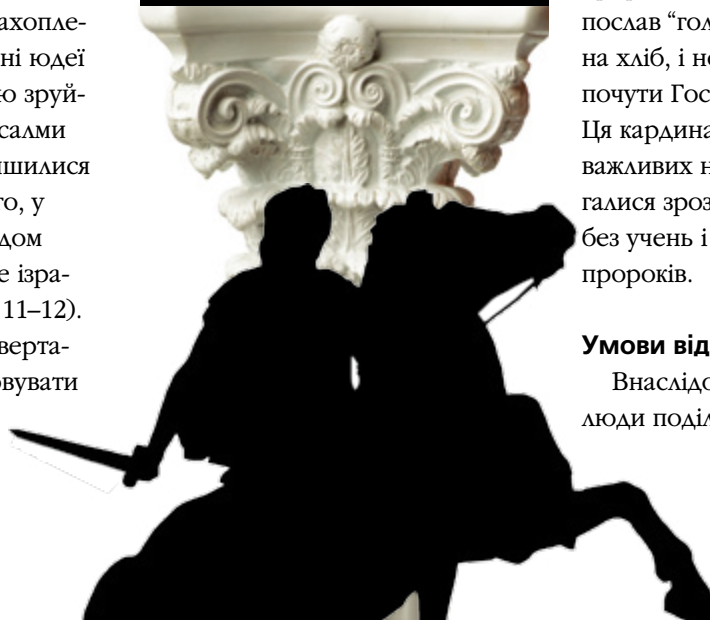
життя (див. Езра 3). Храм у Єрусалимі було нарешті відбудовано в 515 р. до Р.Х., і він знову став центром поклоніння юдеїв.

Оскільки юдеї не прийняли пропозицію самарян допомагати у відбудові храму, в кінці четвертого століття самаряни побудували свій храм на горі Герізім за 64 км на північ від Єрусалима. Таким чином поклоніння і віра в Єгови почали ділитися між новим храмом на горі Герізім і храмом у Єрусалимі, оскільки кожен з них оспарював право на владу священства (див. Іван 4:20).

Але це суперництво не тривало довго. Після Малахії, відповідно до пророцтва пророка Амоса, Господь послав “голод ... на землю,—не голод на хліб, і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова” (Амос 8:11). Ця кардинальна зміна призвела до важливих наслідків, коли люди намагалися зрозуміти закон и жити за ним без учень і таумачень уповноважених пророків.

Умови відступництва

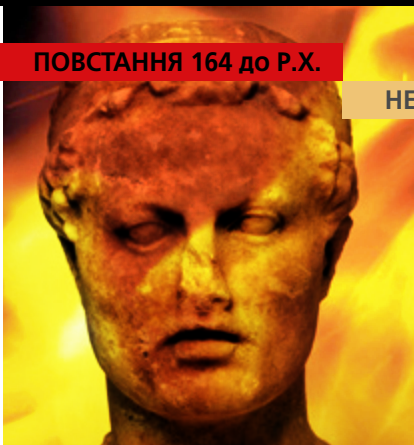
Внаслідок такого відступництва люди поділилися на угруповання з

СЕЛЕВКІДИ 198 до Р.Х.

ПОВСТАННЯ 164 до Р.Х.

НЕЗАЛЕЖНА ЮДЕЙСЬКА ДЕРЖАВА 142 до Р.Х.

різними політичними, релігійними і соціальними поглядами. Вони також різнилися своїми поглядами і традиціями стосовно Месії. Релігійні угруповання намагалися жити за законом Мойсея так, як вони його розуміли, але кожне угруповання тлумачило Писання з таких різних позицій, що юдейське суспільство ще більше розділялося. Внаслідок цього важко стало зрозуміти істину про те, хто буде Спасителем.

Оскільки голосу пророків більше не було чути, священики та близькі їм храмові служителі—левити—стали найбільш важливими особами серед юдеїв і проголошували за собою право на тлумачення Писань. Однак посада первосвященника стала корумпованою, оскільки в той час її купували і продавали.

Багато юдеїв відчували, що священики і левити не виконують свого обов'язку правильно навчати закону (див. Повторення 33:10), тож виникло нове угруповання, яке прагнуло навчати закону. Їх називали книжниками, і вони наслідували Езру, який допомагав людям відчувати нагальність вивчення і виконання закону (див. Езра 7:25; Неемія 8:1–8).

Олександр Великий завоював цей регіон у 332 р. до Р.Х. Коли

Палестина потрапила під правління Селевкідських імператорів, одним з яких був Антіох IV Епіфан. Антіох силоміць огречував юдейське суспільство, іноді вбиваючи велику кількість юдеїв, забороняючи юдейські релігійні обряди і оскверняючи храм. Юда Макквей, ватажок юдеїв з антигрецькими настановами, очолив повстання і переосвятив храм. Народ святкував першу Хануку.

він помер, його царство було поділено серед воєначальників. З часом Палестиною почали управляти Селевкіді—грекомовна династія імператорів. У 167 р. до Р.Х. Селевкіді оголосили юдейську віру поза законом, заборонили обрізання і осквернили храм, приносячи в жертву свинину на оaltarі. Багато юдеїв чинили спротив. Їх очолювала сім'я, відома як Маккавеї або Хасмоніди. Повстання, яке називалося Маккавейською війною, згодом принесло юдеям визволення і вперше з часів падіння Єрусалима сприяло створенню Юдейської держави. У той же час виникло ще одне релігійне угруповання, відоме під назвою Хасіди. Вони виявляли свою відданість Богові, намагаючись жити за кожним аспектом закону Мойсея, як вони його розуміли.

У міжзавітний період з'явилися також інші релігійні угруповання, кожне з яких заявляло про виняткові права на тлумачення Писань. Фарисеї були незалежним релігійним угрупованням, яке виникло невдовзі після Маккавейської війни. Вони стали дуже впливовими у юдейському суспільстві, приділяючи особливу увагу законам щодо харчування і ритуальної

РИМЛЯНИ 63 до Р.Х.

чистоти—аспектам, що, головним чином, основувалися на їхніх усних традиціях, а не на Писаннях. У своєму домі вони намагалися поводитися так, як нібито вони жили у храмі.

Сададукеї, з іншого боку, походження яких залишається невідомим, заперечували будь-яке посилення на усну традицію і суворо дотримувалися п'яти книг Мойсея, зовсім відвертаючись від писань інших пророків. Це угруповання переважно складалося з еліти єрусалимського суспільства. На той час, коли народився Ісус, вони поширили свою владу, встановивши контроль над єрусалимським храмом.

Кожне з цих релігійних угруповань зберігало традиції та вірування, які вони вважали важливими для посвяченого Богу життя. Але оскільки їм не вистачало скерування істинного пророка, вони могли покладатися лише на власні тлумачення.

Очікування нового розподілу

Незалежно від релігійних переконань праведні чоловіки і жінки в міжзавітний період все ще очікували на прихід Месії. Поети співали псалми, а прості люди молилися, розмовляли і мріяли про Його

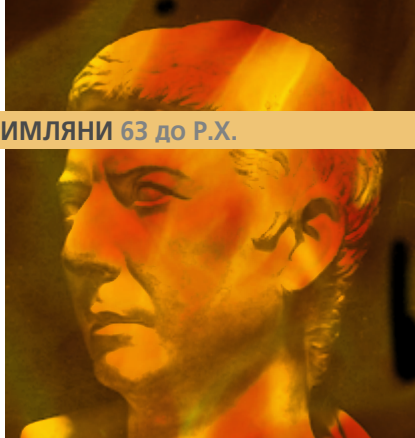
Після короткого періоду незалежності Єрусалим потрапив під правління римлян, коли Помпей Великий напав на місто. Римляни настановили Ірода Великого, нащадка Ісава, який царював у Юдеї, але був підвладний Риму. Він перебудував Єрусалим і розширив територію храму. Цезар Август припинив республіканське правління в Римі і став другим римським імператором після Юлія Цезаря.

прихід—Царя з родоводу Давида, завданням Якого було спасіння Його народу.

Одне угруповання з тих, які чекали на Месію, це ессеї, які з'явилися під час Маккавейського повстання. Ессеї вірили в те, що храмові священики в Єрусалимі були корумповані, а храм потребував серйозної реформи. Вони вважали, що прихід Месії був зовсім поруч. Вони вірили, що Він приєднається до них і скине принизливе ярмо Риму, який завоював Палестину приблизно за 60 років до народження Христа.

Подібно до Реформації, яка передувала Відновленню, міжзавітний період також був свідком подій, що підготували світ до приходу Ісуса Христа. Цей період є часом написання релігійної літератури, у тому числі перекладу єврейської Біблії грецькою мовою і початком створення сувоїв Мертвого моря та Апокрифів. У цей час розвивається та вдосконалюється ідея про ангелів, воскресіння і поняття про неба і пекло.

Однак без пророка, який би скеровував їх, юдеї оспорювали значення Писань і те, хто буде Месією. У той час як більшість людей чекали на Месію з родоводу царя Давида,

Під час правління Цезаря Августа та Ірода Великого народився у Віфлеємі Спаситель Ісус Христос. Він народився—Цар над царями і Господь над панами (див. Ісаїя 44:6).

інші відстоювали Месію, який був сином Аарона—священницького Месію. А були й такі, які не сподівалися на приход Месії.

Тож було багато очікувань серед різних угруповань під час міжзавітного періоду, і ці угруповання не знали, як розпізнати Месію, коли Він прийде до них. Жодне з угруповань—книжники, фарисеї, ессеї чи саддукеї—не прийняло Івана Христителя як пророка або Ісуса як Месію. Деякі члени цих угруповань стали, головним чином, супротивниками Івана та Ісуса під час їхнього служіння (див. Матвій 21:23–46).

Дебати і сперечання стосовно Месії серед різних угруповань продовжувалися. Перший пророк нового розподілу, Іван Христитель, проголосив прихід істинного Месії і пояснив, яке саме спасіння Той несе. Вказуючи на Ісуса Христа, Іван сказав: “Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере” (Іван 1:29). Багато юдеїв прийняли Івана, поки він готував народ до приходу Христа.

Коли Ісус Христос почав Своє служіння, Він навчав людей “як можновладний, а не як ті книжники їхні” (Матвій 7:29). У Нього було багато обговорень з релігійними

провідниками, під час яких Він пояснював вчення про шлюб, воскресіння, Божество і Свою роль Спасителя. Оскільки багато релігійних провідників не прийняли Його (див. Матвій 26:4), Ісус сказав їм: “Не знаєте ви ні Мене, ні Мого Отця. Якби знали Мене, той Отця Мого знали б”. Він додає: “Якби Бог був Отець ваш,—ви б любили Мене” (Іван 8:19, 42).

Оскільки вони чекали на Месію, Який так відрізнявся від Ісуса, вони Його не прийняли. На щастя, ми живемо у час, коли істини про євангелію будуються на основі вчень пророків і апостолів (див. Ефесеям 2:20). Нам не потрібно вибирати серед духовних течій, які виникають без скерування пророків та апостолів. Якщо ми йдемо за пророками та апостолами останніх днів, ми прийдемо до розуміння істинних учень про Спасителя Ісуса Христа, як було дано через одкровення пророку Джозефу Сміту:

“Бо [я] бачи[в] Його, саме праворуч Бога; і [я] чу[в] голос, що засвідчив, що Він є Єдинонародженим від Батька—

Що Ним, і через Нього, і від Нього світи є та було створено, і жителі їхні є синами й дочками, народженими Богові” (УЗ 76:23–24). ■

СУВОЇ МЕРТВОГО МОРЯ

ВІКНО ДО СУЧАСНОЇ БІБЛІЇ

Дональд В. Перрі

Викладач Гебрейської Біблії в Університеті Бригама Янга

На початку 1947 року три пастухи, які належали до бедуїнського племені Таамірех, шукали тварину, яка відбилася від стада. Один з них кинув камінець у печеру і почув, як розбився глиняний горщик. Коли вони увійшли до печери, то побачили, що в ній є кілька глиняних горщиків, а в деяких з них були сувої*. У наступні роки бедуїни та археологи знаходили кілька сотень сувоїв в 11 печерах на північно-східному узбережжі Мертвого моря.

Багато вчених упевнені, що сувої Мертвого моря є найважливішим археологічним відкриттям 20-го століття. Сувої є стародавньою бібліотекою, що налічує понад 900 текстів, більшість з яких написані оригінальною гебрейською мовою Старого Завіту. Приблизно 225 сувоїв є найстарішими копіями Старого Завіту (за винятком книги Естер) і більше ніж на 1000 років старішими за копії, які використовувалися у середні віки. Більшість сувоїв датовано між 150 роком до Р.Х. і 68 роком до Р.Х., хоча вік деяких текстів сягає третього століття до Р.Х.

Крім традиційних біблійних текстів, сувої Мертвого моря також включають Храмний сувій (де описується храм, який має бути побудований у Єрусалимі та ідеал

завітного суспільства), Сувій війни (де описується боротьба на кінці днів) і тексти, співзвучні Біблії (такі як книги Еноха, Ноя, Мелхиседека й завіти Якова, Юди і Левита). Мало що в Біблії сказано про Еноха, але в сувоях Енох є головним героєм—могутній пророк з особливими дарами.

Більшість сувоїв дуже пошкоджені часом та впливом стихій, але вчені змогли зібрати величезну кількість інформації про роботу писарів. Зосереджена і копітка робота писарів вказує на високий рівень професіоналізму і компетенції під час переписування і передачі текстів від одного покоління до іншого. Ті з нас, хто любить і цінує Святі Писання, у великому боргу перед цими писарями за їхню ретельну працю.

Коли ми розглядаємо старовинні методи передачі рукописних текстів, ми усвідомлюємо, що Біблія пройшла надзвичайний шлях, аби дійти до цього століття. Сувої Мертвого моря є свідками того, що Старий Завіт пройшов через століття, зберігши великий ступінь достовірності тексту. За це ми повинні бути вдячними пророкам, писарям, копіювальникам і кожному, хто був відповідальний за передачу Біблії від покоління до покоління. ■

**Розповіді про те, як були знайдені сувої, різняться, оскільки пастухи по пам'яті переказували цю історію багато років по тому.*

Єпископ
Гарі Е.
Стівенсон
Верховний
єпископ

*Без народження Спасителя і
Спокути ми б не мали
Заступника перед
Батьком,
Який дав нам можливість
повернутися в присутність
нашого люблячого
Небесного Батька і
жити разом вічними сім'ями.*

Реальність РІЗДВА

Коли мій батько був дитиною, він жив у маленькому містечку в центральній частині Юти поблизу озера Юта. Ще до появи піонерів корінні американці в цій місцевості полювали і ловили рибу. Деякі місця навколо озера стали дуже популярними серед людей, які шукали наконечники від стріл.

Під час заходу “Батьки-сини”, коли моєму батькові було лише 5 років, його прихід вирушив до озера Юта шукати наконечники від стріл. Після того як всі вони провели день у пошуках, мій дідусь запитав мого батька, чи знайшов той хоча б один наконечник.

“Ні, не знайшов”,—відповів мій батько. Потім він заліз у кишеню і сказав: “Але я знайшов цей красивий камінець у формі ялинки”.

Батько таки знайшов наконечник, але він не знав цього. Він тримав у руках справжню знахідку, але не розпізнав її.

Розпізнати Викупителя

У наш час для багатьох людей бачення того, що є реальним і найважливішим—Ісуса Христа,

Спасителя світу—затуманюється речами, які не є реальними.

Нещодавно я бачив телепрограму про Ісуса Христа, в якій ставилося під сумнів те, що Він дійсно народився від діви Марії. Навіть видатні професори з поважних навчальних закладів ставили під сумнів те, що це могло бути.

Відповідаючи на подібні сумніви, Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) сказав: “Так звані вчені намагаються переконати нас, що божественне народження Христа, як про нього розповідається в Новому Завіті, не було божественним взагалі і що Марія на час зачаття Ісуса не була дівою. Вони хочуть змусити нас повірити, що Йосип, названий батьком Ісуса, був його фізичним батьком, отже за всіма своїми якостями і рисами Ісус був людиною. Вони дуже щедрі у своїй похвалі, кажучи, що Він був великим філософом-моралістом, можливо навіть найбільшим з усіх. Але головна їхня мета—заперечити божественне синівство Ісуса, бо на цьому вченні ґрунтується все християнство”¹.

Я катався на лижах по штучному снігу і прикрашав штучну ялинку штучними бурульками. Іноді важко зрозуміти, а

В ПОШУКАХ СПАСИТЕЛЯ

“Іноді найцінніші й найсвятенніші речі знаходяться перед нами—у полі зору,—але ми

не можемо їх бачити або не побачимо.

Я обіцяю, що хоча б трохи позбувшись суєтності в житті та щиро і смиренно шукаючи чистого й лагідного Христа своїм серцем, ми Його побачимо, ми Його знайдемо—на Різдво й упродовж року”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “How to See the Christ in Christmas”, *New Era*, Dec. 2013, 48.

що ж є реальним, особливо в добу віртуальної реальності. То як же нам дізнатися, що є реальним? Як ми отримуємо свідчення про реальність Ісуса Христа?

Ми здобуваємо свідчення про те, що є реальним, коли читаємо слова Бога в Писаннях—як стародавніх, так і сучасних. Ми дізнаємося про реальність Спасителя, коли слухаємо і читаємо свідчення сучасних пророків і апостолів. Ми знаходимо істину, коли молимося “з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа” (Мороній 10:4). Ми знаходимо “правильний шлях”, коли “віри[мо] в Христа і не відріка[ємося] від Нього” і коли “схиля[ємося] перед Ним і покланя[ємося] Йому з усією своєю могутністю, розумом і силою, і всією [нашою] душею” (2 Нефій 25:29).

Пророцтва про народження Христа

У Писаннях є багато пророцтв про народження Христа—про перше Різдво. Ми можемо забувати, читаючи ці пророцтва в Писаннях, що вони дійсно *пророцтва*. У них докладно вказано, що мало відбутися, але ще не сталося.

За 800 років до народження Христа Ісаія сказав: “Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнута ім’я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру” (Ісаія 9:5).

За 600 років до народження Спасителя Нефій описав видіння, в якому бачив матір Сина Божого:

“Я подивився і побачив ... місто Назарет; а в місті Назареті я побачив діву, і була вона неперевершено прекрасна й пречиста. ...

І [ангел] сказав мені: Дивись, діву, яку ти бачиш, це матір Сина Божого. ...

І я подивився і побачив знову ту діву, і вона тримала на руках дитину.

І ангел сказав мені: Ти бачиш Агнца Божого” (1 Нефій 11:13, 18, 20–21).

За 124 роки до народження Спасителя цар Веніямин сказав:

“Бо знай, час настає, і він вже не так далеко, що з силою Господь Вседержитель ... зійде з небес до дітей людських, і буде жити в skinі з глини, і піде до людей, творячи могутні чудеса. ...

І Його називатимуть Ісус Христос, Син Бога, Батько небес і землі, Творець усього від початку; і Його мати буде зватися Марією” (Мосія 3:5, 8).

За 83 роки до народження Христа Алма сказав: “І знайте, [Син Божий] буде народжений від Марії, в Єрусалимі, що є землею наших прабабків” (Алма 7:10).

І усього за 6 років до першого Різдва Самуїл Ламанієць проголосив:

“І знайте, це я вам даю як ознаку часу Його пришествя; бо знайте, будуть у небесах великі вогні, такі,

що вночі перед тим, як Він прийде, не буде темряви. ...

І ось, зійде нова зірка, така, яку ви ніколи не бачили; і це теж буде ознакою вам” (Геламан 14:3, 5).

Юдейський народ з нетерпінням чекав на цю велику подію. Вони знали, що Месія прийде, і вони чекали, що Він прийде у славі, звільнити їх від земних кайданів, встановити земне царство і бути їхнім Царем.

Хто першим мав дізнатися про народження Месії? Хіба не

синедріон чи інші люди, які мали владу та вплив?

У Біблії розповідається, що то були скромні пастухи, які спали на землі і яким ангел “благовістив радість велику” (Лука 2:10), а також мудреці з дальніх країв, які побачили “на сході ... зорю Його і прибули поклонитись Йому” (Матвій 2:2). Могутні та впливові, чие бачення було затьмарене філософіями світу, не були зі Спасителем при Його народженні та під час Його служіння. Перед ними була реальність, але вони не зрозуміли і не прийняли її.

Ставати більше схожими на Христа

Президент Бенсон сказав, що, серед іншого, найвеличнішим у Різдві є його здатність збільшувати нашу чутливість до всього, що від Бога.

“Воно змушує нас розмірковувати над стосунками з Батьком і над глибиною нашої відданості Богові.

Воно спонукає нас бути більш толерантними, більше вдіяти, бути більш співчутливими, щедрими і щирими, сповненими надії, милосердя і любові—якостей, притаманних християнам. Не дивно, що дух Різдва торкається сердець людей по всьому світу. ... Принаймні хоча б один раз спостерігається посилена увага і поглиблена відданість нашому Господу і Спасителю Ісусу Христу”².

Цієї Різдвяної пори, коли дух свята проникне у ваші серця, давайте щось зробимо, аби виявити свої почуття певними діями, показуючи своє розуміння того, що дитина, народжена у Віфлеємі,—це дійсно Викупитель. Президент Говард В. Хантер (1907–1995) дав кілька практичних порад, що допоможуть нам виконувати це:

“Цього Різдва залагодьте всі чвари. Знайдіть забутого друга. Відкиньте підозру й замініть її довірою. Напишіть листа. Дайте

лагідну відповідь. Підбадьорте молодь. Виявіть свою відданість словом і ділом. Дотримайтеся обіцяння. Забудьте образу. Пробачте ворога. Вибачтеся. Спробуйте зрозуміти. Проаналізуйте свої вимоги до інших. Спочатку подумайте про іншу людину. Будьте добрими. Будьте лагідними. Смійтеся трохи більше. Висловлюйте вдячність. Прийміть мандрівника. Заспокойте серце дитини. Насолоджуйтеся красою і дивом землі. Розкажіть про свою любов, а потім ще раз це зробить”³.

Без Христа не було б Різдва. Без Христа не було б повноти радості. Без народження Спасителя і Його Спокути ми б не мали Посередника, не мали б Заступника перед Батьком, Який дав нам можливість повернутися в присутність люблячого Небесного Батька і жити разом вічними сім'ями.

Разом з вами я святкую прекрасну і дивовижну реальність народження і місії Сина Божого і свідчу, що Ісус Христос є нашим Спасителем і Викупителем—обіцаним Месією. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 128.
2. Езра Тефт Бенсон, у Larry C. Porter, “Remembering Christmas Past: Presidents of the Church Celebrate the Birth of the Son of Man and Remember His Servant Joseph Smith”, *BYU Studies*, vol. 40, no 3. (2001), 108.
3. Говард В. Хантер, “The Gifts of Christmas”, *Ensign*, Dec. 2002, 18–19.

МАМИНА РІЗДВЯНА КОВДРА

Одне з найважчих випробувань у моєму житті сталося невдовзі після смерті нашої 10-річної дочки від раку мозку. Слова “Ви не можете взяти це з собою” стали дуже зрозумілими, коли ми одного суботнього вечора оглядали її кімнату.

Кларисса померла, але в кімнаті все ще залишалися матеріальні сліди її земного перебування. Перед нами стояло нелегке завдання: прийняти рішення, що ж робити з її особистими речами. Я знав, що розлучатися з кожною річчю буде

важко, особливо для моєї дружини.

Під час круговороту подій, пов'язаних з лікарнями, хіміотерапією та опроміненням у нас залишалося мало часу для прибирання і наведення порядку.

Спогади накопились, коли ми пакували речі, які вона поклала на тумбочці біля ліжка або на книжковій полиці. Усі вони набирали для нас особливого значення—від улюбленої ковдри, книги чи намиста до її м'яких іграшок, шкільних підручників і футбольного м'яча.

Моя дружина схлипувала, коли запитувала, що робити з кожною з цих речей.

Ми зібрали багато Клариссиних книг і віднесли до її початкової школи, щоб ними користувалися інші діти. Ми віддали її сукні сусідці. Частина її одягу розійшлася між двоюрідними сестрами. Коли ми думали про інших людей, це допомагало полегшити складність розставання з її речами.

Минуло кілька тижнів, і з наближенням Різдва мої дві дочки

Я завжди пам'ятатиму вираз обличчя моєї дружини, коли вона відкрила свій подарунок і побачила, що її дочки для неї зробили.

МОЄ СЛУЖІННЯ ПОТРІБНЕ ЙОМУ ЗАРАЗ

підліткового віку запитали у мами, чи можуть вони використати деякий одяг Кларисси для приготування особливого різдвяного подарунка. Вони вибирали такі речі, які були пов'язані з особливими сімейними спогадами, і ретельно вирізали квадрати, які символізували важливі моменти в житті Кларисси.

За кілька днів до Різдва разом зі своїм провідником Товариства молодих жінок, яка запропонувала їм цю ідею, вони показали мені ковдру, над якою працювали. Я з подивом розглядав кожен квадрат тканини, який символізував подію в житті Кларисси: квадрат з її футбольної уніформи, квадрат з сорочки, яку вона придбала під час сімейної подорожі, квадрат від піжамних штанів, які вона носила в лікарні. Кожен клаптик, такий цінний і прекрасний, нагадував мені про час, проведений з нею. Я сказав дочкам, що ковдра прекрасна. Я знав, що вона сподобається їхній мамі.

Того Різдяного ранку я побачив подарунок, зроблений від щирого серця. Я завжди пам'ятатиму вираз обличчя моєї дружини, коли вона відкрила свій подарунок і побачила, що її дочки для неї зробили. З того часу кожного вечора вона загорталася у свою різдвяну ковдру, поринаючи у спогади та мрії про той день, коли наша сім'я возз'єднається знову—завдяки Спокуті та Воскресінню Ісуса Христа. ■

Джед Пекер,
шт. Юта, США

Я сиділа за швейною машинкою і зшивала частини баєвої тканини. Верхню частину прикрашали дитячі мотиви м'яких кольорів. Вони були в гармонії з кольорами зворотньої частини ковдри для немовлят, яку я шила.

Наше Товариство допомоги збирає набори для новонароджених, призначені для регіонів, що страждають від бідності або природних катаклізмів. Я непрофесійна швачка, але вирішила взяти участь у проєкті. Мені подобається вибирати тканину для проєкту, вирізати квадрати для ковдр.

Я складаю відповідні квадрати разом, прошиваю по краях і залишаю невеликий отвір, щоб вивернути ковдру. Потім я прошиваю уздовж країв, закріплюю кути, повертаю ковдру так, щоб візерунок був зверху і прошиваю те, що було не зашите.

Я прошиваю краї поверху, щоб укріпити шов. Я кладу тканину на машинку і швидко прострочую. Поки я поспішаю закінчити ковдру, аби взятися за хатню роботу, мене пронизує думка: "А якби я шила цю ковдру для Немовляти-Ісуса?"

З цією думкою я уповільнююся і ретельно випрямляю шви. Але навіть при всій ретельності шов не дуже рівний.

Потім я прошиваю по центру квадрат розміром 25 см, аби з'єднати верх і низ. Я роблю викрійку з картону, кладу її по центру ковдри і легенько обводжу контури. Я кладу тканину на машинку, опускаю голку і акуратно застрочую.

Коли я закінчую, то закріплюю нитку і витягую готову ковдру. Це не квадрат—це щось середнє між трапецією і паралелограмом.

Я відкладаю ковдру, беру нову фланель і починаю знову, докладаючи ще більших зусиль, аби цей подарунок був гідний Божества. Але навіть після додаткових зусиль результат не набагато кращий. Кожна ковдра, пошита мною,—не ідеальна.

Мені здається, що я не можу віддати жодну з ковдр, принаймні цього року. Я буду тренуватися і, можливо, одного дня я зроблю свій внесок.

Потім до мене прийшла інша думка: "Якщо ти чекатимеш, доки не навчишся шити досконало, Немовля-Христос уже буде в Єгипті".

Я розумію. Я втрачу можливість послужити. Спаситель приймає приношення, коли ми докладаємо найкращі зусилля, якими б недосконалими вони не були. Я знаю, що новонароджена дитина, загорнута у м'яку чисту ковдру не відмовиться спати, тому що кути нерівні.

Поки я розмірковую, чи мають якусь вагу мої зусилля у світовому масштабі, на думку спадає порада Спасителя: "Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили" (Матвій 25:40).

Тож я продовжую шити ковдри, намагаючись зробити їх якомога привабливішими. Я знаю, що вони потрібні зараз, а не колись там у майбутньому, коли я навчуся шити їх досконало. ■

Джин Хеденгрэн Молтрі,
шт. Вашингтон, США

НАШ НАЙКРАЩИЙ РІЗДВЯНИЙ ПОДАРУНОК

То був Святвечір, і ми зібралися всією сім'єю для святкування, як і кожного року. Годинник от-от мав пробити північ, коли тато зібрав нас навколо себе, сказавши, що хоче нам щось показати.

Серед усіх приготувань і збудження, які панують на Святвечір, ми з сестрами і мамою не помітили, що тато підготував для цього свята. Коли ми всі разом зручно розмістилися, він почав показувати нам слайди.

У цьому слайд-шоу ми бачили зображення Спасителя, сценки Різдва і красивим шрифтом написані слова, якими тато виявляв свою любов до нас. Його показ також нагадав нам про істинне значення

Різдва і про щастя та вдячність, які ми маємо відчувати до Спасителя-вого народження. На одному слайді із зображенням яскравої різдвяної ялинки були написані слова: “Цього Різдва любов Ісуса Христа принесе мені нове життя”.

А найбільш особлива частина татової презентації настала тоді, коли він показав слайд із зображенням Спасителя, Який повідомляє нам якусь новину. То не була будь-яка новина. То була найкраща новина. Над Спасителем з'явилися слова: “Я вирішив охреститися у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів”.

Наш батько нарешті вирішив приєднатися до Церкви! Таке рішення може здаватися деяким

людям легким, але воно не було легким для нашого тата. Він вивчав євангелію і дізнавався про Церкву впродовж 25 років. Попри наші найкращі зусилля і багато місіонерських бесід він все ще не був охрищений. Ми ніколи не розуміли чому, але ми знали, що він не був готовий.

Я зізнаюся, що були моменти, коли мені здавалося, що батько ніколи не охреститься. Однак глибоко всередині я ніколи не втрачала надії, і ми продовжували молитися за нього. На Святвечір Господь відповів на наші молитви.

Коли тато оголосив про своє рішення, все, на що ми були здатні—плакати від радості. У нас були різні почуття—радість, подив і понад усе—глибоке щастя, яке важко описати.

Батькова заява не лише змінила Святвечір—вона змінила життя усієї нашої сім'ї. Ми все ще маємо розвиватися кожен окремо і як сім'я, але я знаю, що йти вперед буде легше тепер, коли всі ми поєднані в Церкві.

Я така вдячна Господу за це благословення. Через кілька місяців ми запечатаємося сім'єю у храмі. Оголошення тата без сумніву було найкращим з усіх різдвяних подарунків. ■

Адріана Нава Наварро, Болівія

А найбільш особлива частина татової презентації настала тоді, коли він показав слайд із зображенням Спасителя, Який повідомляв нам найкращу новину.

РІЗДВО ПІД ШМАТКОМ ГОФРОВАНОГО МЕТАЛУ

Коли під час Другої світової війни я перебував у Манілі, Філіппіни, то часто збирався з невеликою групою інших військовослужбовців-святих останніх днів для проведеного причасних зборів. Під час одних таких зборів у дальній частині нашої розбомбленої будівлі я помітив філіппінську жінку, яка заглядала в отвір, що раніше був дверима. Я подумав, що, можливо, її увагу привернув наш спів. Коли ми закрили очі для вступної молитви, вона тихенько пішла геть.

Під час одного з її наступних візитів ми запросили її до себе. Її звали Ансьета Фахардо, і вона радо прийняла нашу дружбу. Вона продовжувала приходити на наші збори і дізналася про відновлену євангелію Ісуса Христа.

Наближалось Різдво, і ми вирішили благословити Ансьету та її сім'ю різдвяними подарунками. Ми зібрали згущене молоко, м'ясо і овочі, кілька ковдр і набір медикаментів, в якому був пеніцилін для лікування хворого онука Ансьети.

На Святвечір ми склали свої подарунки і пішли до дому Ансьети. Вона жила разом з дочкою та онуком під шматком гофрованого металу, який опирався на цегляну стіну—залишок розбомбленої будівлі. Нам було важко зрозуміти, як вони виживали, маючи такий поганий захист від тропічних дощів, яких було багато в той порі року.

Один з нас приніс гілку мангового дерева і встромив його у землю. Серед уламків ми знайшли якісь дрібнички, щоб прикрасити гілку.

Ансьета разом із сім'єю дивилася на все це із задоволенням і захопленням. Коли вони побачили подарунки, принесені нами, їхнє захоплення перетворилося на сльози радості та вдячності. Вони не бачили і не їли такої їжі вже давно, тому так розплакалися, що якийсь час не могли розмовляти.

Оскільки то був переддень Різдва, ми думками полинули до своїх домівок та рідних людей. Я подумав про телеграму, яку отримав лише два дні тому, де сповіщалося, що я став батьком. Ми ділилися своїми почуттями і закінчили свідченням про Спасителя і відновлену євангелію.

Ми запевнили цю чудову сім'ю, що Спаситель любить їх. Наші слова втішили їх, а дух спокою зігрів нічне

повітря. Потім ми попрощалися зі своїми хорошими друзями і побажали їм щасливого Різдва.

Невдовзі після цього мене перевели в нове місце, і я ніколи більше не бачив Ансьету чи її сім'ю. Однак через багато років я відкрив *Church Almanac* (Церковний альманах) на розділі, присвяченому Філіппінам, і прочитав, що Ансьета Пабілона Фахардо стала першою філіппінкою, яка приєдналася до Церкви на островах¹. Яке чудове благословення думати про зерна, посіяні нами під час Різдва 1945 року. ■

Ервін У. Віркус, шт. Айдахо, США

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. "Philippines," *Deseret News* 1991–1992 *Church Almanac*, 157; у останньому випуску *Church Almanac* ім'я сестри Фахарди пишеться Анелета.

Ми принесли гілку мангового дерева і встромили її у землю. Ансьета разом із сім'єю дивилася на все це із задоволенням і захопленням.

Відповідь НА ВСІ важкі запитання

Коли перед нами постають важкі запитання, врешті-решт лише одне запитання має значення.

Р. Вел Джонсон

Співробітник редакції церковних журналів

На запитання, які посилає нам життя, не завжди легко дати відповідь. З деякими нашими особистими випробуваннями—смерть дитини, наприклад, зрада друга або сумна фінансова ситуація—часто нелегко примиритися, і ми потребуємо співчутливої підтримки тих, хто оточує нас. Іноді в цих ситуаціях найбільших зусиль вимагає визнання того, що наш Небесний Батько любить нас, а не карає, хоча зараз ми можемо і не розуміти причину випробування, якщо вона навіть і є.

Деякі найважчі запитання з'являються тоді, коли мінливі тенденції в культурі або нова інформація, іноді дезінформація, яку протиставляють нам критики Церкви, є викликом для того, у що ми віримо. У такі часи може здаватися, що наш доктринальний або історичний фундаменти не такі вже й міцні, як

ми думали. Нас можуть спокушати поставити під сумнів істини, до яких ми ставилися як до належних, і духовного досвіду, який сформував нашу віру.

Що нам робити, коли в наше серце просочується сумнів? Чи дійсно існують відповіді на ці важкі запитання?

Так, вони є. Насправді, всі відповіді—всі вірні відповіді—залежать від відповіді на лише одне запитання: чи довіряю я Богові більше, ніж будь-кому іншому?

Просто, але не легко

Чи є такий підхід надто простим? Занадто легким?

Можливо. Істина не завжди є очевидною, особливо, коли їй доводиться змагатися з альтернативними думками у привабливій упаковці. Часто ми розуміємо істину лише частково, в той час як загальна картина ще залишається непізнаною. І під час процесу пізнання ми стикаємося з незручною перспективою відмовитися від неідеального, однак до цього моменту втішаючого нас розуміння. Але віра в те, що Бог має відповіді на всі запитання, що Він любить нас, і дасть відповіді на всі наші запитання—в Його спосіб і за Його розкладом—може спростити наші пошуки. Це може бути не завжди легко, але просто довіра поради Бога може безпечно вивести нас крізь хмари збентеження.

Під час жовтневої генеральної конференції Церкви 2013 року Президент Дітер Ф. Ухтдорф,

Другий радник у Першому Президентстві, зробив це проникливе спостереження:

“Мати запитання—це природно: насінина щирих досліджень часто проростала і перетворювалася на величне дерево розуміння. Мало хто з членів Церкви у той чи інший період не вирішував би серйозні або делікатні запитання. Одна з цілей Церкви—плекати і розвивати зернину віри—іноді навіть на піщаному ґрунті сумнівів та непевності. Віра—це надія на те, чого не видно, але що є істинним.

Отже, дорогі брати і сестри, мої дорогі друзі, будь ласка: відразу ж ставте під сумнів свої сумніви, перш ніж сумніватися у своїй вірі. Ми ніколи не повинні дозволяти сумнівам взяти нас в полон і утримувати від Божественної любові, миру і дорогоцінних дарів, які приходять завдяки вірі в Господа Ісуса Христа”¹.

Кілька корисних принципів

Тож, як нам бути з щирими сумнівами щодо наших сумнівів? Як нам закріпити нашу віру на твердій скелі одкровення, а не на піщаному ґрунті мінливого людського розуміння? Може бути корисним пам'ятати про наступні принципи.

ПРИНЦИП 1: Бог знає безмежно більше, ніж знаємо ми.

Коли перед нами постають запитання—особисті, соціальні або доктринальні—ми можемо покладатися на той факт, що Творець всесвіту знає набагато більше, ніж ми. Якщо Він говорить про щось (а іноді Він

СМІЛИВІСТЬ ВІДСТОЮВАТИ ПРИНЦИПИ

“Неможливо встояти прямо, якщо вростати своїм корінням в сипучі піски популярних поглядів і людського схвалення. ... До всіх нас прийде страх, усі ми відчуємо глузування й спротив. Маймо—усі ми—сміливість не йти на компроміси, сміливість відстоювати принципи”.

Президент Томас С. Монсон, “Будь сильний та відважний”, *Ліягона*, трав. 2014, сс. 68–69.

ЗНАЙДІТЬ ВІДПОВІДІ

Щоб більше дослідити тему важких запитань, серед інших допоміжних онлайн матеріалів, зайдіть на lds.org/topics і history.lds.org.

цього не робить), ми можемо вірити в те, що Його бачення є чіткішим за наше.

“Бо ваші думки—не Мої це думки, а дороги Мої—то не ваші дороги, говорить Господь.

Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої—за ваші думки” (Ісаїя 55:8–9).

ПРИНЦИП 2: Бог ділиться деяким своїм знанням. Наслідком 1-го принципу є те, що Бог ділиться з нами такою кількістю Своїх знань, яку ми готові прийняти, а Він готовий передати. Нам лише потрібно підготуватися отримати їх, а потім прагнути їх. Писання дають відповіді на багато запитань. Одну з найбільших радощів у цьому житті приносить навчання від Святого Духа, бо Він використовує Писання, щоб у відповідь на наше старання навчання, відкривати “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28:30).

Деякі запитання, особливо історичного характеру, мають обґрунтовані пояснення, і чим більше інформації відкривається нам завдяки щирому навчанню, тим яснішим стає наше бачення.

Ми також благословенні живими пророками і апостолами, які навчають нас за натхненням небес. Ми не повинні бути тими, хто “хитаються й захоплюються від усякого вітру науки”. Ми можемо вірити в те, що їхнє спільне керівництво сприятиме тому, що “ми всі ... досягнемо

з'єднання віри й пізнання Сина Божого”. (Див. Ефесянам 4:11–15).

ПРИНЦИП 3: Ми можемо вірити в Божу любов. Бог любить нас набагато більше, ніж ми можемо уявити. Ми—Його діти і Він хоче, щоб ми повернулися в Його присутність, як зрілі, прославлені особистості, які здатні стати подібними до Нього (див. Мойсей 1:39). Всі поради, які Він дає нам, дані з найглибшою любов'ю, щоб навіки благословити нас. Ми можемо абсолютно довіряти цій любові.

“Яка дорога Твоя милість, о Боже, і ховаються людські сини в тіні Твоїх крил” (Псалми 36:8).

ПРИНЦИП 4: Нам потрібно прагнути духовних підтверджень. Нам не слід дивуватися тому, що Божій мудрості протистоїть така велика кількість мирської мудрості. Зрештою, за божественним задумом, ми живемо

у занепадому світі, де нас відрізано від присутності й розуму Бога. Такі умови можуть ускладнити розуміння Божих справ, “хто-бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. ...

А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Коринтянам 2:11, 14).

Якщо ми бажаємо зрозуміти те, що від Бога, ми не можемо покладатися лише на людську мудрість, щоб досягти цього. Нам потрібен доступ до Божого Духа, “щоб знати про речі, від Бога даровані нам, ... вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного” (1 Коринтянам 2:12–13).

Коли нас христять і конфірмають у члені Христової Церкви, нам надається дар Святого Духа. З цим даром ми можемо навчатися від Духа і отримувати Його втішливі підтвердження про істину. Отримання таких духовних підтверджень розсіює сумнів більш певно, ніж найпереконливіша логіка, і вони доступні всім, хто шукає істину через щиру молитву, старання навчання і послух заповідям Господа.

“Просіть,—і буде вам дано, шукайте—і знайдете, стукайте—і відчинять вам” (Матвій 7:7).

ПРИНЦИП 5: Можливо, нам потрібно чекати Господа. Іноді нам не вдається зрозуміти, чому ми маємо випробування, і отримати відповіді. Попри всі наші зусилля, ми не отримуємо відповіді. Здається, що небеса закриті. Саме тоді

наша довіра Богові допомагає нам здобути терпіння, щоб чекати Його відповіді. Не на всі запитання відповідь прийде негайно або навіть у цьому житті. Не всі випробування зникнуть до того, як тіло й дух відділяться. Але, якщо ми любимо Бога понад усе інше, якщо ми віримо в Його любов до нас, ми зможемо витерпіти з вірою, коли той день проясниться, завісу буде піднято і все стане зрозумілим.

“На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить, і Він випровадить, немов світло, твою справедливість, а правду твою—немов південь.

Жди Господа мовчки й на Нього надійся” (Псалми 36:5–7). ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Дітер Ф. Ухтдорф, “Приєднуйтеся до нас”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 23.

Девід Л. Бек
Генеральний
президент Товариства
молодих чоловіків

СПАСИТЕЛЬ І ПРИЧАСТЯ

МІЙ ДОСВІД ПІД ЧАС ПРИЧАСТЯ

Стільки, скільки я пам'ятаю, мене навчали думати під час причастя про Ісуса Христа. Коли я вперше рознісив причастя минулого грудня, мене охопило відчуття миру і святості. Я відчув, як Дух каже мені, що я допомагаю іншим прийти до Христа. Я вдячний за те, що Небесний Батько достатньо довіряє мені, щоб дозволити служити Йому і допомагати іншим.

**Джейкоб Р., 12 років,
шт. Айдахо, США**

Приймаючи причастя, ви поновлюєте ваш завіт завжди пам'ятати Спасителя.

Про що ви думаєте, коли їсте причасний хліб і п'єте причасну воду або коли готуєте, благословляєте чи розносите причастя? Багато з нас розмірковують над нашими завітами і тим, як ми живемо. Ми думаємо про наші гріхи і молимося про прощення та вирішуємо чинити краще.

Це важливі аспекти обряду причастя. Крім того, є дещо ще, над чим слід міркувати—щось настільки важливе і настільки особливе, що воно увійшло в причасні молитви. Це пам'ятати Ісуса Христа, Сина Бога, Спасителя світу. Ті, хто їсть хліб, обіцяють “їсти в пам'ять тіла ... Сина” і “завжди пам'ятати Його” (УЗ 20:77). Так само, ті, хто п'є воду, обіцяють пити “в пам'ять крові ... Сина” і, що “вони завжди пам'ятають Його” (УЗ 20:79).

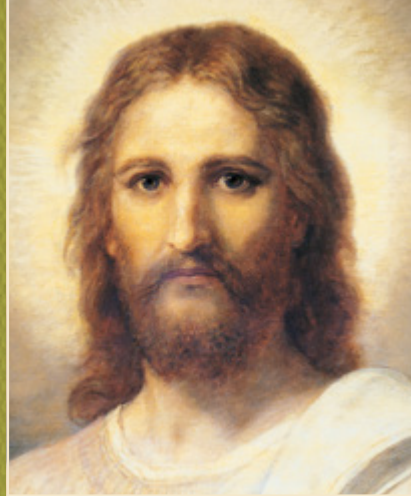
Вибір пам'ятати Спасителя і Його Спокуту та жертву є фундаментальним у цьому обряді. Як навчав старійшина Джеффі Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “У простій і прекрасній мові причасних молитов ... головним словом, яке ми чуємо, здається є: *пам'ятати*. ... Те,

на чому *наголошується* в обох молитвах,—це те, що все це робиться в пам'ять про Христа. Беручи участь таким чином, ми свідчимо про те, що завжди пам'ятатимемо його, щоб Його Дух завжди міг бути з нами”¹.

Спаситель наголосив на цих самих пунктах, коли запровадив причастя серед Своїх апостолів під час Пасхи в Єрусалимі в останній вечір Його смертного священнослужіння—той вечір, коли Він страждав за нас в Гефсиманському саду перед тим, як знов постраждати на хресті. Наприклад, давши їм скуштувати хліб, Він сказав: “Це тіло Мое, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!” (Лука 22:19–20; див. також Матвій 26:26–28).

Під час першого дня перебування Спасителя серед нефійців в Америці Він також навчив їх про обряд причастя. Знову-таки, Він навчив їх причащатися в пам'ять про Його тіло та кров і сказав їм, що коли вони чинитимуть так, “це буде свідченням Батькові, що ви завжди пам'ятаєте Мене” (3 Нефій 18:7). Після цього Він пообіцяв їм: “Якщо ви завжди пам'ятатимете Мене, Мій Дух буде завжди з вами” (3 Нефій 18:7, 11).

Яке дивовижне благословення! У світі, сповненому випробувань, безладдя і спокус, які постійно намагаються збити нас з пуття, чи є важливіший дар, який ми можемо отримати? Коли Дух з нами, ми можемо “пізнати правду про все”

ПАМ'ЯТАТИ СПАСИТЕЛЯ

Щоб допомогти вам і вашій сім'ї пам'ятати Спасителя, дослідіть план уроку у путівнику *За Мною йдіть* “Що я можу робити, аби обряд причастя набув для інших глибшого сенсу?” на lds.org/go/491214. Відео на тій сторінці, “Always Remember Him” (Завжди пам'ятайте Його), може бути використане, як потужний ресурс для домашнього сімейного вечора.

(Мороній 10:5). Це дасть нам силу й мудрість жити так, як Господь хоче, щоб ми жили, робити правильний вибір, віддано служити і стати подібними до Нього.

Що ви можете робити, щоб пам'ятати Його, щотижня беручи участь в обряді причастя? Що ви можете робити, щоб *завжди* пам'ятати Його—протягом тижня і протягом свого життя?

Дозвольте мені запросити вас подумати над цими запитаннями і зобов'язатися завжди пам'ятати Спасителя. Ви будете вражені тим, наскільки це змінить ваше життя. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Jeffrey R. Holland, “This Do in Remembrance of Me”, *Ensign*, Nov. 1995, с. 68.

Джошуа Дж. Перкі
Співробітник редакції
церковних журналів

ЩО ОЗНАЧАЄ БУТИ НОВОНАВЕРНЕНИМ?

*Ви можете допомогти новим членам Церкви,
зрозумівши що вони відчувають*

Якщо ви зростаєте в Церкві, її культура стає звичною для вас. Ви звикаєте до регулярних зборів, будівлі, яку відвідуєте, одягу, який носять люди в Церкві. Частиною життя стають такі речі, як: виступи на причасних зборах, сплата десятини і пожертвувань від посту та щомісячний піст. Життя за Словом мудрості, прийняття покликань, щоб служити, і закон цнотливості—все це частина того, що ви навчилися робити.

Однак для навернених намагання розібратися в усьому цьому вимагатиме значних пристосувань. Безумовно, здобуття свідчення про істини євангелії—це перший крок до членства у Христовій Церкві. Але наявність свідчення не означає, що почати жити, як член Церкви, легко.

Життя за церковними нормами може здаватися зовсім іншим

Взяти мене, наприклад. З 13 років у мене були друзі-святі останніх днів і зрештою я приєднався до Церкви, коли мені виповнилося 19. Але, попри те, що я дізнавався про культуру Церкви протягом всіх тих років, мій перехід був не легким. Для мене культура і звичаї Церкви були настільки відмінними, що здавалися трохи дивними.

Я виріс у церкві, яка здебільшого доволі відрізняється від тієї, яку ви знаєте, або з якою починаєте знайомитися. У церкві служителі й хор носили шати, що були подібні до мантий, які вдягають випускники старших класів. Під час богослужінь—їхнього еквіваленту причасних зборів—служителі проповідували і були єдиними, хто виступав з промовами. Кожної неділі всі ми в унісон повторювали молитву Господа і завжди співали гімн "Радійте, Небо і земля". Немовлят христили, кроплячи їм голову водою, а конфірмація відбувалася, коли людині виповнювалося 14 років.

Для причастя ми використовували виноградний сік, а не воду, і підлітки відвідували Недільну школу разом з дорослими у класі, де обговорювалися лише тогочасні питання суспільства.

Навіть наші будівлі відрізнялися від тих споруд СОД, які я відвідував. У нас була велика каплиця за зразком християнських церков у Європі, з високим конусоподібним дахом і великими вітражними вікнами. Біля підіуму хору був хрест. Попереду стояла красива, висока башта з дзвоном. Мені подобалося дзвонити в нього після церковного служіння. Він був досить важким, і міг підняти малу дитину з землі, коли канат ходив вгору і вниз.

Наші звичаї і соціальні вірування також відрізнялися. Нас навчали, що ми можемо вживати алкоголь або палити. Якщо ви підліток, і у вас є дівчина або хлопець, це також вважалося нормальним. В дійсності нас навчали, що до шлюбу ви навіть можете мати статеві стосунки, якщо вважаєте, що любите одне одного. Ми ніколи не говорили про важливість мати свідчення. Коли я вперше побачив збори посту й свідчень, то подумав—оце так! Я не міг повірити, наскільки це здавалося дивним! В моїй церкві ніхто й ніколи не вставав, щоб поділитися у такий спосіб своїм віруванням.

Прихід до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

ПЕРШІ ШІСТЬ МІСЯЦІВ ПІСЛЯ МОГО ХРИЩЕННЯ БУЛИ ДІЙСНО ВАЖКИМИ.

Я ЛЕДВЕ НЕ ЗДАВСЯ.

ВСЕ БУЛО НАСТІЛЬКИ ІНШИМ ...

не був простим засвоєнням нових вчень, як-от: про доземне життя і хрищення за померлих; це було зміною в культурі, стилі життя і очікувань. Вирішення цих відмінностей було подоланням важкого шляху.

Перші шість місяців після мого хрищення були дійсно важкими. Я ледве не здався. Все було настільки іншим, особливо тому, що я відвідував церкву без своєї сім'ї. Мені все ще було важко прийняти певні доктринальні питання, а також побороти відчуття відчуженості від мого минулого.

На щастя, мої друзі в Церкві були терпеливими, добрими і не полишали мене. Вони брали мене на заходи, запрошували мене до себе додому на обід і на домашні сімейні вечори, та молилися за мене. Це дуже допомогло мені не тільки приєднатися до Церкви, але й залишатися активним і здобувати сили, коли мое

свідчення випробовувалося. Я у великому боргу перед ними за те, що вони допомогли розібратися у всьому.

В наступних історіях два молодих члена Церкви діляться своїм власним досвідом стосовно того, як вони приєдналися до Церкви і знайшли сили зробити це. Читаючи про їхній досвід, подумайте про те, що ви можете зробити, щоб допомогти новонаверненому або людині, яка повертається до активності в Церкві, знайти сили пристосуватися соціально й культурно та зростати духовно.

Багаторічне очікування, щоб охреститися

Коли я був старшокласником, то вирішив приєднатися до Церкви після того, як зустрівся з місіонерами на уроках англійської мови і навчався у них. Мої батьки досить погано відреагували, коли я сказав їм, що хочу охреститися. Вони майже нічого не знали про Церкву і боялися,

**Я САМОТУЖКИ МАВ
БУДУВАТИ СВОЮ ВІРУ
І СВОЄ СВІДЧЕННЯ
ЗА ДОПОМОГОЮ МОЛИТВИ,
ВИВЧЕННЯ ПИСАНЬ І СЛІВ
СУЧАСНИХ ПРОРОКІВ.**

З ЦИМ СТИКАЮТЬСЯ НАВЕРНЕНІ

Ось кілька викликів, з якими стикаються новонавернені. Як ваше товаришування може допомогти їм впоратися з цими викликами?

1. Труднощі в розумінні нового вчення.
2. Вибір інших медіа матеріалів, музики, фільмів та книг.
3. Розуміння мови Писань.
4. Певне неприйняття сім'єю та друзями, які не належать до Церкви.
5. Носіння іншого одягу.
6. Присвячення часу на відвідування Церкви і семінарії.
7. Засвоєння нових звичаїв і практики в богослужіннях.
8. Необхідність змінювати звички, мову та способи мислення.
9. Адаптація до соціальної культури СОД.
10. Вивчення спеціальної термінології СОД, як-от: євангелія, відступництво та відродження.

що потрапляю у щось небезпечне. Вони думали, що Церква заважатиме мені навчатися і що через всі її правила я не зможу насолоджуватися життям. Вони не дозволяли мені хреститися протягом двох з половиною років.

Випробування спіткали мене з самого початку. Кілька років до того, як я зміг охреститися, знову і знову я молився про силу й потрібну мені віру, щоб продовжувати вірити. Я не міг відвідувати Церкву чи товаришувати з членами Церкви або місіонерами. Я самотужки мав будувати свою віру і своє свідчення за допомогою молитви, вивчення Писань і слів сучасних пророків. Я пропустив багато цікавих програм і веселих заходів.

Коли я переїхав до Рима, щоб навчатися в коледжі, мій єпископ став мені справжнім другом, який стояв поруч, коли мої батьки дуже розлютилися. Він навчав мене, що дуже важливо безумовно любити своїх батьків.

Коли я зрештою охрестився, багато членів Церкви прийшли підтримати мене. Я приєднався до хору і у мене там з'явилося багато друзів. Їхня дружба і доброта допомогли мені почуватися як вдома.

Коли ми вірні вченням Ісуса Христа і наслідуємо Його приклад любити інших і піклуватися про них, новонавернені і зацікавлені Церквою люди побачать, що ми не просто говоримо, а й діємо.

Оттавіо Карусо з Італії, і зараз він служить на місії повного дня.

“Біла ворона”

Я приєдналася до Церкви, коли мені було 13 років. Я мала свідчення про євангелію, однак мене не полишало відчуття, що в Церкві я “біла ворона”. Всі знали пісні та історії з Писань; я не знала. Всі згадували заходи Початкового товариства або уроки з домашніх сімейних вечорів. Я ж ніколи нічого не робила подібного.

Понад усе, здавалося, що всі мають спільні інтереси й

**ВИ ХОРОШІ ЛЮДИ,
ЯК І Я. АЛЕ МИ
ПРОСТО ТАКІ РІЗНІ.
Я ПОЧУВАЮСЯ ТУТ
“НЕ У СВОЇЙ ТАРИЛЦІ”.**

погляди—іноді такі, що дуже відрізнялися від моїх,—стосовно всього, від фільмів і політики, до тлумачення певних уривків з Писань. Я дивилася, як всі навколо кивали головами і думала: “Ви хороші люди, як і я. Але ми просто такі різні. Я відчуваю тут “не у своїй тарілці”.

Кілька років я боролася з цим почуттям. Якось я пригадала і перечитала історію з Лука 19 про Закхея. Оскільки він був митарем, то був не популярним і вважався грішником. Але, коли Ісус проходив його містом, Закхей заліз на дерево, щоб побачити Ісуса над натовпом. Він не переймався тим, що інші думали про нього. Саме те, що він вліз на дерево,—відділив себе від натовпу—дозволило йому отримати дуже чудовий і особистий досвід

спілкування зі Спасителем. Коли я читала, то усвідомила, що мої почуття стосовно того, щоб відсторонитися, були не від Христа. Ісус єднав і прощав. Він активно шукав тих, кого засуджували і від кого відсторонювалися—тих, хто здавався не таким, як всі.

Я не можу сказати, що більше ніколи не відчувала себе зайвою. Це не так. Однак я пізнала, що те, що робить мене не такою, як всі—моя зовнішність, те, як на мене дивляться інші, те, чого я палко бажаю, те, що думаю про світ—не є причиною, щоб відсторонюватися від інших. Саме тому Церкві потрібні всі ми, з усіма нашими різними талантами, здібностями і планами на майбутнє. ■

Елейн Вікерз живе в штаті Юта, США.

Закхей заліз на дерево, щоб побачити над натовпом, як Христос проходив його містом.

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО РОЗМОВИ

Питання для обдумування

- Які зі змін створюють труднощі для деяких людей у приєднанні до Церкви?
- Як ваше товаришування може допомогти комусь повернутися або залишитися стійким в Церкві?

Те, що ви можете зробити

- Напишіть список викликів, які навернені часто мають долати, і поставте цілі щодо того, як ви можете допомагати їм.
- Запросіть новонаверненого або малоактивного друга допомогти вам провести захід у вашому класі або кворумі.
- Поділіться своїм досвідом у Церкві, вдома або он-лайн.

“Що мені робити, коли з мене в школі глузують через те, що я дотримуюся норм Церкви?”

Якщо з вас глузують через те, що ви дотримуетесь норм Церкви, ви можете ставитися до цього, як до можливості представляти Ісуса Христа. Поважайте і будьте милосердними. Якщо ви відчуєте спонукання, то можете пояснити, чому ви живете саме так. Ви можете скористатися брошурою *Заради зміцнення молоді*, яка допоможе вам обговорювати ваші норми. Запросіть Духа у своє життя, щоб Він міг торкнутися сердець ваших однолітків. Дух може допомогти вам дізнатися, що саме говорити.

Ви також можете порадитися про це з батьками, провідниками Церкви або місіонерами повного дня. Запитайте їх, що вони відповідали у подібних ситуаціях.

Часом ви можете відчувати спокусу посперечатися з іншими щодо ваших вірувань. Пам'ятайте, що “той, в кому є дух суперечок, не від [Христа]” (3 Нефій 11:29).

Часом ви можете відчути тиск здатися і припинити дотримуватися норм Церкви. Будьте сильними. Якщо ви будете сильними, це благословить миром не лише ваше життя, але й життя ваших однолітків. Ваш приклад може заохотити їх приймати праведні рішення.

Щоб здобути сили, звертайтеся до прикладу Спасителя. Над Спасителем гаумилися, коли Він відстоював істину (див. Ісаїя 53). Він точно знає, що ви відчуваєте. Він здійснив Спокуту за вас і зазнав тих самих випробувань, що й ви. Він з вами. Більше досліджуйте Його життя, щоб ви могли бути подібними до Нього в цих ситуаціях.

Тримайтеся за жезл

Коли люди висміюють мене в школі, я думаю про видіння, яке мав Легій стосовно великої і про-

сторой будівлі: “І було в ній повно людей, старих і молодих, чоловіків і жінок; і були вони вдягнені надзвичайно красиво; і вони насміхалися і показували пальцями на тих, хто підійшов і куштував плід цього дерева” (1 Нефій 8:27). Я буду подібним до Легія. Я ніколи не відпускати цей залізний жезл, який веде до вічного життя.

П'єрр С., 18 років, Гаїті

Діліться євангелією

Коли ми з подругою виконували завдання на засвоєння цінності “Цнотливність” за програмою “Особистий розвиток”, ми читали Книгу

Мормона під час шкільних перерв. Наша вчителька й однокласники почали глузувати з нас. Іноді я хотіла припинити читання, але просто не могла залишити свої Писання вдома. Ми продовжували читати в школі і з часом над нами вже не сміялися. Одна з наших подруг зацікавилася євангелією і програмою “Особистий розвиток”. Ми подарували їй брошуру і Трикнижне видання та почали з того часу розповідати їй про євангелію. Її брат також зацікавився євангелією. Вони обоє читають Книгу Мормона.

Кімберлі А., 16 років, Бразилія

Будьте прикладом
У моїй школі небагато учнів знайомі з євангелією. Я думаю, що найкраще, що ви можете зробити,—це

показати людям, як життя за євангелією позитивно впливає на вас. Якщо ви залишаєтеся добрими і ввічливими попри те, що вони кажуть вам, ви показуєте чудовий приклад і вони більше поважатимуть вас та ваші вірування. Пам'ятаючи ваш приклад, ці люди пізніше можуть захотіти більше дізнатися про євангелію.

Келсі Р., 14 років, шт. Флорида, США

Поділись своїм свідченням

Коли ви дізнаєтеся про благословення, які приходять, коли живеш за нормами Церкви, вам не потрібно соромитися під час висміювань. Ви можете навчати нормам і ділитися свідченням стосовно життя за ними. Ваші однолітки можуть навчатися і сповнитися Духом завдяки вашому свідченню про євангелію.

Еммануель А., 16 років, Гана

Пам'ятайте, хто ви є
Для участі у шкільних заходах мої однокласники або навіть друзі кажуть мені вдягати одяг, який не є на-

лежним в очах Бога. Вони кажуть: "Ти маєш виглядати привабливо. Ти маєш виглядати по-іншому". Іноді вони кажуть, що я маю забути про свої вірування, щоб пристосуватися

до цього світу. Але я завжди відмовляюся. Я знаю, що бути самою собою—це бути вірною і відрізнятися від світу. І нічого страшного, що я не подобаюсь їм такою, якою я є. Не важливо, що кажуть інші. Важливо слідувати шляхами Небесного Батька.

Джесзі С., 19 років, Філіппіни

Будьте місіонером

Я маю великий досвід у житті за нормами євангелії в школі. Я пізнав, що для нас це чудовий

час зміцнити наше свідчення і взяти участь у місіонерській роботі. Коли б я не опинявся в такій ситуації, продовжуючи дотримуватися своїх норм, я відчував радість за себе, що чинив так, як хотів би від мене Бог. Ніколи не сумнівайтеся в тому, хто ви є, і у що ви вірите.

Хірам Д., 18 років, Бразилія

ЖИВІТЬ СВОЄ СВІДЧЕННЯ

"Майте сміливість твердо відстоювати істину й праведність.

Оскільки сучасне суспільство має тенденцію відходити від цінностей і принципів, даних нам Господом, вам майже напевно доведеться відстоювати те, у що ви вірите. Якщо коріння вашого свідчення не укріпилося, вам буде важко протистояти глузуванню тих, хто кидатиме виклик вашій вірі. ... Ваше свідчення, якщо його постійно підживлювати, оберігатиме вас".

Президент Томас С. Монсон, "Нехай у вас буде сміливість", *Ліягона*, трав. 2009, с. 126.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

"Я відчуваю свою невідповідність бути президентом класу "Дівчина спілки взаємного вдосконалення". Як мені стати кращим провідником?"

Надсилайте свої відповіді ї, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 січня 2015 р. на liahona@lds.org (клацніть на "Submit Your Work" (Надіслати вашу роботу), електронною поштою на адресу liahona@lds.org або поштою (див. адресу на с. 3).

До вашого електронного послання або листа необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) П.І.Б., (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

АНГЕЛИ НЕ ПОТРІБНІ

Того Різдвяного ранку в лікарні у Гватемалі ми не могли покликати ангелів заспівати. Втім, ми могли покликати до цього себе.

Дженіанн Дженсен Нільсен

Феєрверки й петарди, яскраво розписані різдвяні вертепи та святкові столи, заставлені тамале—це Різдво в Гватемалі. Як місіонерці повного дня, ці традиції здалися мені дуже відмінними від моїх традицій у Сполучених Штатах. Я нудьгувала за домівкою і гадала, що моє Різдво буде сумним.

Моя напарниця, сестра Анея, сказала, що ми здобудемо радість в Різдво, служачи іншим. Вона запропонувала, щоб ми провели ранок, співаючи в лікарні, і ми запросили інших місіонерів приєднатися до нас.

Коли ми наблизилися до входу в лікарню, я побачила людей, які стояли в черзі, щоб побачити своїх рідних. Їхні обличчя були сумні, їхнє взуття запилене, їхній одяг вицвів. Ми чекали разом з ними. Коли нам нарешті дозволили увійти в будівлю, ми пішли вузькими коридорами з облізлою зеленою фарбою і цементними підлогами. Запахи ліків і хворих людей приголомшували мене.

У темному світлі я бачила хворих пацієнтів на ліжках у великій кімнаті, яка майже не провітрювалася і не мала місць для усамітнення. Вони лежали там, дехто у бинтах, дехто під крапельницями, дехто підключений до апаратів, які допомагали їм дихати. Хтось тихенько стогнав. Хтось спав. Я спитала себе, навіщо ми прийшли. Більшість в нашій маленькій групі місіонерів стояли при вході, не знаючи, що робити.

Але не сестра Анея. Вона підходила до кожного ліжка, вітаючи хворих і запитуючи про їхні почуття та бажаючи їм веселого Різдва. Її сміливість нагадала решті з нас, чому ми прийшли, і ми почали співати Різдвяні пісні, спочатку тихо та дедалі більш впевнено. Дехто з пацієнтів посміхався, дехто просто лежав і, здавалося, нічого не помічав, а хтось негучно підспівував нам.

Сестра Анея, співаючи з книгою гімнів у руці, наблизилася до жінки, яка була у бинтах. Жінка почала тихенько плакати і моя напарниця ніжно погладила її волосся. Крізь сльози жінка сказала: “Ви—ангели. Ви—ангели”.

Я ніколи не забуду відповіді сестри Анеї. “Ні, ви чуєте не ангелів,—відповіла вона.— Ви чуєте святих останніх днів”.

Коли народився Ісус Христос, ангел проголосив про Його народження і сила велика небесного війська хвалила Бога (див. Лука 2:8–14). Я думаю про тих ангелів кожне Різдво.

Але я також думаю про сестру Анею. Я пам’ятаю, як вона заохочувала нас співати в лікарні, і як ми здобули радість розповсюджуючи її. Я пам’ятаю, як вона гладила волосся тієї хворої жінки. І я пам’ятаю, що мені не потрібно бути ангелом, щоб служити іншим. Я можу служити їм, як свята останніх днів. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА СТОКЕРА, РІЗДВО ХУДОЖНИК НЕВІДІМНОГО

ЗНАЙДІТЬ МІСЦЕ

“Кожен з нас є господарем заїжджого двору, який вирішує, чи є в ньому місце для Ісуса!”

Старійшина Ніл А. Максвелл (1926–2004), з Кворуму Дванадцятих Апостолів,
“Settle This in Your Hearts”, *Ensign*, лист. 1992, с. 66.

Старійшина
Мервін Б. Арнольд
Сімдесятник

Де я?

Як виявляти і розвивати
ваші духовні дари й таланти

*Небесний Батько дав вам
духовні дари і таланти,
щоб допомогти вам стати
тими, якими Він хотів би,
аби ви стали.*

В Писаннях ми знаходимо багато питань, які допомагають нам роздумувати над нашим життям. Одне з перших запитань, яке ставиться в Біблії, було поставлене Адаму після того, як він скуштував від забороненого плоду. Я запрошую вас подумати, як це запитання може стосуватися вашого життя:

“І сховався Адам і його жінка від Господа Бога серед дерев раю.

І закликав Господь Бог до Адама, і до нього сказав: *Де ти?*” (Буття 3:8–9; виділення в тексті додано).

Господь все знає, отже ми можемо бути певні в тому, що Він знав, де ховалися Адам і Єва. Якщо Він знав, де вони були, то про що Він насправді запитував?

Це запитання найімовірніше спонукало Адама і Єву подумати про

те, що відбувалося в їхньому житті. Ми можемо поставити собі подібні запитання. Наприклад: Де ми знаходимося в нашій подорожі на завітному шляху до вічного життя? Які дари й таланти Небесний Батько дав нам у доземному житті, щоб допомогти нам на цьому шляху? Які інші дари і таланти нам слід здобути в нашому прагненні стати такими, якими Господь хотів би, аби ми стали?

Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918) сказав: “Людина була народжена як дух від небесних батьків і вихована до повної зрілості у вічних оселях Батька до того, як зійти на землю у смертному [фізичному] тілі”¹. В посібнику *Основи євангелії* нас навчають, що “Небесний Батько знає, хто ми і що робили до приходу на землю. Він вибрав час і місце для народження кожного з нас, щоб ми могли засвоїти необхідні особисто для нас уроки і зробити якомога більше добра завдяки своїм талантам і божественним рисам”².

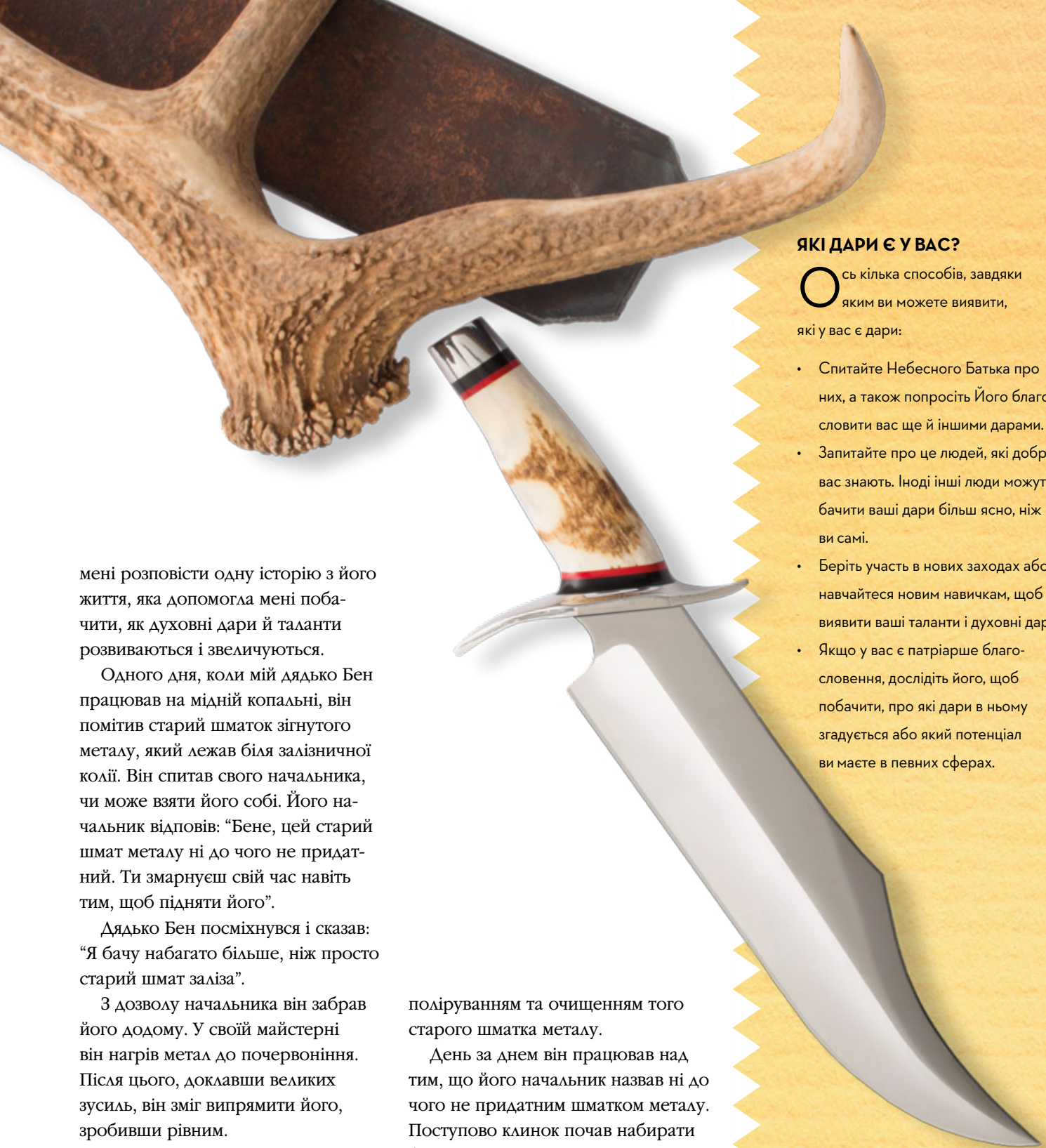
Небесний Батько помістив вас у найкращому місці, щоб ви

використовували свої духовні дари і розвивали свої таланти. Незалежно від того, де ви живете або в яких життєвих умовах перебуваєте, ви можете зробити вибір бути успішними попри ваші випробування. Ніколи не здавайтеся. Рухайтесь далі. Не припиняйте руху. Пам’ятайте, саме те, що ви робите з тим, що маєте, робить вас тими, ким ви є.

Приклад Адама і Єви може дати нам велику надію. Після того, як вони порушили заповідь не куштувати від забороненого плоду, їх було вигнано з прекрасного саду, землю було проклято, з’явилася тернина й осот і вони мали працювати на землі та оброблювати її, щоб забезпечувати себе. Вони не здавалися. Вони вирушили працювати, як наказав їм Господь (див. Мойсей 5:1). Їхній син Каїн зробив дуже поганий вибір, але вони продовжували жити праведно і навчати своїх дітей.

Відкриття дядька Бена

У мене є дядько, який постійно прагнув удосконалювати і збільшувати дари й таланти, які отримав від Небесного Батька. Дозвольте

мені розповісти одну історію з його життя, яка допомогла мені побачити, як духовні дари й таланти розвиваються і звеличуються.

Одного дня, коли мій дядько Бен працював на мідній копальні, він помітив старий шматок зігнутого металу, який лежав біля залізничної колії. Він спитав свого начальника, чи може взяти його собі. Його начальник відповів: “Бене, цей старий шмат металу ні до чого не придатний. Ти змарнуєш свій час навіть тим, щоб підняти його”.

Дядько Бен посміхнувся і сказав: “Я бачу набагато більше, ніж просто старий шмат заліза”.

З дозволу начальника він забрав його додому. У своїй майстерні він нагрів метал до почервоніння. Після цього, доклавши великих зусиль, він зміг випрямити його, зробивши рівним.

Коли той охолонув, він накреслив на ньому ескіз великого ножа. За допомогою паяльної лампи він вирізав з металу форму ножа. Після цього дядько Бен почав збивати нерівні краї, годинами працюючи над обрізанням, шліфуванням,

поліруванням та очищенням того старого шматка металу.

День за днем він працював над тим, що його начальник назвав ні до чого не придатним шматком металу. Поступово клинок почав набирати форму і став прекрасним, сяючим витвором мистецтва.

Все, чого йому не вистачало тепер, так це—рукоятки. Дядько Бен пішов до лісу і знайшов там лосиний ріг. Повернувшись до майстерні, він очистив, обрізав

ЯКІ ДАРИ Є У ВАС?

Ось кілька способів, завдяки яким ви можете виявити, які у вас є дари:

- Спитайте Небесного Батька про них, а також попросіть Його благословити вас ще й іншими дарами.
- Запитайте про це людей, які добре вас знають. Іноді інші люди можуть бачити ваші дари більш ясно, ніж ви самі.
- Беріть участь в нових заходах або навчайтеся новим навичкам, щоб виявити ваші таланти і духовні дари.
- Якщо у вас є патріарше благословення, дослідіть його, щоб побачити, про які дари в ньому згадується або який потенціал ви маєте в певних сферах.

ЧИ Є У ВАС ОДИН З ЦИХ ДАРІВ?

“Дозвольте мені назвати кілька дарів, які не завжди є очевидними або вартими уваги, але які є дуже важливими. Серед них можуть

бути ваші дари—дари, які є не такими явними, однак реальними і цінними.

Давайте розглянемо деякі з цих менш видимих дарів: дар ставити запитання, дар слухати, дар чути тихий спокійний голос та дар говорити тихим, спокійним голосом, дар уміти плакати, дар уникати суперечок, дар уміти погоджуватися, дар уникати непотрібних повторень, дар прагнути того, що є праведним, дар не судити, дар звертатися до Бога за проводом, дар бути учнем, дар піклуватися про інших, дар уміти розмірковувати, дар молитися, дар приносити сильне свідчення й дар отримати Святого Духа”.

Старійшина Марвін Дж. Ештон (1915–1994), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “There Are Many Gifts”, *Ensign*, Nov. 1987, с. 20.

і відполірував ріг. По завершенні роботи він був гладенький і чудовий на вигляд. Він акуратно прилаштував рукоятку до ножа. Те, що колись було старим, іржавим, зігнутим шматком металу, стало чудовим ножем, який здобув кілька нагород.

Ми з вами схожі на той старий шмат металу. Нам також потрібно набути форму, очиститися і відполіруватися, щоб досягти нашого повного потенціалу. Цей процес включає в себе виявлення, зміцнення і вдосконалення наших талантів і дарів.

Дядько Бен зрозумів, що більша частина нашого потенціалу є невидимою на поверхні і її потрібно виявити і розвивати. Господь навчає нас прагнути

“широ найкращих дарів” (УЗ 46:8) і “щоб кожний міг вдосконалювати свій талант, щоб кожний міг здобути інші таланти, так, навіть стократ” (УЗ 82:18). І чому ми повинні робити це? Ми можемо використовувати наші таланти і дари, щоб служити іншим, як пояснюється в наступному вірші: “Щоб кожний опікувався благополуччям свого ближнього і робив усе з оком, єдиноспрямованим до слави Бога” (УЗ 82:19). Служіння формує наше життя, роблячи його подібним до Христового.

Пошук наших талантів

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, як випробування можуть формувати нас: “Саме коли здається, що все йде добре, настають труднощі, які можна порівняти з посиленними дозами ліків, що приймаються одночасно. Коли ті труднощі не є наслідком вашого непослуху, вони є свідченням того, що Господь вважає вас підготовленими для подальшого зростання (див. Приповіді 3:11–12). Таким чином Він дає вам досвід, який стимулює зростання, *розуміння і співчуття* [два дуже важливі дари], які *полірують вас заради вашої вічної користі*. Щоб дістатися з того місця, де ви зараз, до того місця, де Він бажає вас бачити, потрібно багато напруження, яке, зазвичай, викликає дискомфорт і біль”³.

Розвиток наших талантів

Розвиток наших талантів вимагає роботи. Не так давно,

старійшина Скотт сказав своїй дружині: “Дівонна, вам варто почати малювати”.

Сестра Арнольд ніколи не займалася цим у житті. Їй потрібно було працювати над цим. Вона взяла кілька уроків, малювала день за днем і, витративши на це багато часу й зусиль, навчилася гарно малювати. В моєму офісі на стіні висить її розкішна картина річки.

Так, здобуття талантів вимагає праці, однак, якою великою буде наша радість, коли ми почуємо слова Господа, звернені до нас: “Таразд. Твої дари й таланти будуть примножені завдяки твоїй старанності” (див. Матвій 25:14–30).

Ваші духовні дари

Моя дружина розкрила талант до малювання. А які ваші дари й таланти? Я знаю, що наш Небесний Батько дав вам кілька з них. Як мені про це дізнатися? “Бо не всім даються всі дари; бо є багато дарів, і кожній людині дається дар Духом Бога” (УЗ 46:11). Божі дари й сили доступні всім нам. Це наше право і відповідальність—прийняти наші духовні дари, примножити наші таланти і поділитися ними.

В Писаннях перелічено кілька дарів, яких ми можемо прагнути (див., наприклад, УЗ 46), але насправді існують сотні дарів і талантів. Дослідіть Книгу Мормона, особливо 3 Нефії 11–26, і ви виявите багато дарів і талантів, які доступні кожному з нас. Наприклад, у 3 Нефії 11 ми читаємо про те, як люди почули

голос Небесного Батька, але спочатку не зрозуміли його:

“І знову, втретє, вони почули голос, і відкрили свої вуха, щоб почути Його; і їхні очі повернулися в напрямі цього звуку. ...

І сталося, коли вони зрозуміли, вони кинули оком знову на небеса; і ось побачили вони Чоловіка [Ісуса Христа], Який сховався з небес” (вірші 5, 8).

Ясно чути і ясно бачити—це лише два приклади духовних дарів і талантів, які ви можете здобути і примножити, якщо прагнете *шукати їх і працювати над ними*.

Я запрошую кожного з нас робити те, що робив дядько Бен: бачити найкраще в усьому, коли ми прагнемо духовних дарів і талантів й використовувати їх, щоб благословляти людей навколо нас. Я знаю, що наш Небесний Батько має багато дарів і талантів, якими Він бажає обдарувати нас, але ми “отримаємо їх лише, якщо молитимемося про них. Благословення вимагають з нашого боку певних трудів або зусиль” (Bible Dictionary, “Prayer”). Я смиренно молюсь про те, щоб ми могли виявляти Богом дані дари і таланти, з якими ми народилися, працювати над ними і примножувати їх, а також здобувати ще інші дари. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (1998), с. 333.
2. Основи євангелії (2009), с. 10; виділення в тексті додано.
3. Річард Г. Скотт, “Trust in the Lord”, *Ensign*, Nov. 1995, сс. 16–17; виділення в тексті додано.

**Старійшина
Далін Х. Оукс**

З Кворуму
Дванадцятих
Апостолів

ЯК ПІДГОТУ- ВАТИСЯ ДО ДРУГОГО ПРИШЕСТЯ

“**Ц**е життя є часом для людей підготуватися до зустрічі з Богом” (Алма 34:32). Чи готуємося ми?

А що, як день Його пришествя буде завтра? Якби ми знали, що зустрінемо Господа завтра—через свою раптову смерть або Його несподіваний прихід,—то що ми повинні були б зробити сьогодні? У чому нам треба було б зізнатися? Що нам треба було б припинити робити? Що нам треба було б привести до ладу? Кого нам треба було б простити? Яке свідчення нам треба було б скласти?

Якщо ми зробили б це тоді, то чому не зробити б це зараз? Чому не прагнути миру, коли він досяжний?

Зло, яке раніше зазвичай приховувалося, наче чиряк, десь в одному місці, тепер легалізується і красується, наче прапор. Найважливіші основи і bastiони цивілізації

піддаються сумнівам або нападкам. Народи зрікаються свого релігійного спадку. Від шлюбних і сімейних обов’язків відмовляються, бо, бачте, вони заважають насолоджуватися життям. У фільмах, журналах і телепередачах, які формують нашу позицію, є багато історій чи образів, що змальовують дітей Бога як хижих звірів або, у кращому випадку, як нікчемних створінь, яким нічого не потрібно, крім власного задоволення. І надто багато хто з нас приймає це просто як розвагу.

Хороше, істинне і прекрасне замінилося чимось поганим, “ніяким” або ж якимось пустим кормом особистих примх. І не дивно, що багато хто захопилися порнографією, поганять тіло пірсінгом, гоняться за задоволеннями, поводяться нечесно, вбираються нескромно, говорять непристойності і деградують у статевій вседозволеності.

Усе це гірко бачити нашому Небесному Батькові, Який любить всіх Своїх дітей і забороняє все, що заважає їм повернутися до Нього.

В якому стані зараз наша особиста підготовка до вічного життя? Божий народ завжди був народом завіту, до якого входять й священні обіцяння, дані нами у водах хрищення, під час отримання святого священства і в Божих храмах. Ми що—обіцяємо й не виконуємо? Ми що—віруючі, які не вірять?

Чи виконуємо ми Господній наказ: “Стійте на святих місцях і не сходьте,

доки день Господа не прийде; бо, ось, він прийде скоро?” (УЗ 87:8).

Нас оточено випробуваннями з усіх сторін (див. 2 Коринтянам 4:8–9). Але, з вірою в Бога, ми довіряємо благословенням, які Він пообіцяв тим, хто виконує Його заповіді. Ми віримо в майбутнє, ми готуємося до цього майбутнього.

“Отже,—каже нам Спаситель,—будьте вірними, молячись завжди, маючи світильники ваші наготовленими й палаючими, і олію з собою, щоб були ви готові під час пришествя Нареченого—

Бо ось, істинно, істинно, Я кажу вам, що Я прийду скоро” (УЗ 33:17–18). ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 2004 року.

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ ДРУГЕ ПРИШЕСТЯ; ХУДОЖНИК ГЕРІ АНДЕРСОН

МІЙ РІЗДВЯНИЙ ПОДАРУНОК

Що мені подарувати Спасителю цього року?

Дастін Уорд

У дев'ятому класі, під час семінарії, моїм звичайним місцем був задній ряд, де я міг поговорити і пожартувати зі своїм товаришем. Я зареєструвався в семінарії лише тому, що в моєму розкладі був вільний час. Уроки семінарії пропонувалися у школі, де я мешкав, і шкільний порадиш запропонував мені відвідувати її, бо я є святим останніх днів. Я знав ім'я вчителя, але це було майже все, що я знав стосовно класу.

Якось, одного дня, мого товариша не було, і я стикнувся з проблемою: Мені ні з ким було жартувати. Як мені витерпіти цей час? У паніці я вдався до єдиного, що залишилося—слухати. Я вперше приділив увагу вчителю.

Пригадуючи той день, я не можу пригадати жодного сказаного ним слова, однак пам'ятаю, що його слова захопили мене. Мій товариш повернувся наступного дня, однак замість того, щоб жартувати, я слухав і знову захопився.

Зрештою я пересів із заднього ряду класу на перший, де я міг краще все чути. Не минуло жодного уроку, щоб я не відчував цікавості до уроку або до свідчень, якими ділилися учні.

Мені так сподобалися уроки семінарії, що я знову зареєструвався на неї наступного року. Я охрестився, коли мені було вісім років, однак насправді ніколи не ходив до Церкви. Але одного дня у грудні, прямо перед Різдвяними канікулами, дещо змінилося. Вчитель запросив нас вийти вперед перед класом і сказати, що ми подаруємо Христу в тому році.

“Ніхто не вийде”,—подумав я. Однак на мій подив, один за одним учні виходили вперед класу. У декого текли сльози, хтось говорив про поставлені цілі, а дехто

розповідав історії. Я не міг цьому повірити.

Час ішов. Я був єдиним, хто ще не вийшов. Перш, ніж усвідомити це, я вже стояв на ногах. Я й гадки не мав, що збираюся сказати. Тоді нетвердим голосом я сказав: “Цього року, до дня народження Христа я збираюся почати ходити до Церкви”.

З того дня я почав ходити до Церкви, що було моїм подарунком Спасителю. Іронія була в тому, що я був тим, хто отримав цей подарунок. Повернення до Церкви змінило моє життя, і це сталося того дня, коли я припинив тільки говорити, щоб послухати і дозволити Духові торкнутися мого серця.

Дух продовжує промовляти до мене. Все, що мені потрібно зробити,—це зупинитись, щоб послухати—а потім виконувати це. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ГОТОВІ ПРОСУВАТИСЯ В ПЕРЕД

НОДОКА Т.

ДЖОШ У.

ГРЕЙС С.

БРАЯН Р.

АЙОЛА І ЕВЕЛАЙН В.

ДЖОН С.

Ви переходите з Початкового товариства до Товариства молодих чоловіків або Товариства молодих жінок? Почитайте думки сімох 12-річних, які здійснюють цей перехід.

Річард М. Ромні, співробітник редакції церковних журналів та Мікі Шимомія, Токіо, Японія

Вам майже 12 років. Життя сповнене перемін. У Церкві ви переходите з Початкового товариства до Товариства молодих чоловіків або Товариства молодих жінок. Це означає, що час ставити цілі, служити, готуватися увійти до храму, більше вивчати євангелію. Але не хвилюйтеся! Ті, хто пройшов через це, кажуть, що то був чудовий досвід!

Двоє разом

Айола В. з Франції 12 років і вона відвідує клас “Вулик”. Її сестра Евелайн, якій через місяць виповнюється 13 років, також відвідує цей клас. “Я рада, що тут в мене є сестра, яка допомагає мені перейти з Початкового товариства до Товариства молодих жінок”,—каже Айола.

Одне з того, що їм дуже до вподоби,—це програма “Особистий розвиток”, але коли вони прочитали про одну ціль, вона розсмішила їх. “Навчіться грати на музичному інструменті”,—говорилося в ній.

“Ми вже граємо багато років”,—каже Евелайн. Але потім вони поговорили зі своєю мамою. Вона допомогла їм побачити, що вони можуть використовувати музику, щоб виконувати іншу ціль: служіння.

Айола і Евелайн зараз готуються виступити під час причасних зборів та на вечорі талантів, організувати концерти для дітей і дорослих та акомпанувати місіонерам, коли ті співатимуть.

“Програма “Особистий розвиток”—чудова,—каже Евелайн. —Вона дозволяє вам робити те, що вам подобається, а також робити щось нове”.

Ставте запитання

Дванадцятирічний Браян Р. з Аризони, США, готувався розносити причастя вперше. Він не хотів помилитися, тому попросив інших носіїв Ааронового священства в його приході пояснити, як це робиться.

“Вони чудово все пояснили,—каже він.— Вони сказали мені, де стояти, куди йти і як передавати таці”.

Але найважливіше те, що вони нагадали йому бути благоговійним. “Ми маємо пам’ятати Спасителя, коли розносимо причастя,—каже Браян.— Якщо ми благоговійні, це допомагає іншим також згадувати Його”.

Браян дізнався, що інші радо допомагатимуть йому зрозуміти його обов’язки і навчитися добре виконувати їх. “Треба просто спитати,—каже він.— Перейти з Початкового товариства до Товариства молодих чоловіків легше, ніж ви думаєте”.

Знаходьте нових друзів

“Я переживала, коли порадиця попросила мене поїхати в табір Товариства молодих жінок колу вперше,—каже Нодока Т. з Окінави, Японія.— Я вирішила помолитися. Після молитви я відчувала спокій і вирішила поїхати.

З першого дня я змогла знайти нових друзів. Молоді жінки виявляли до мене доброту й увагу; невдовзі мої страхи зникли. І я навчилася очищати воду, зав’язувати вузли, накладати пов’язки, виконувати штучне дихання і знаходити їстівні рослини!”

Відчувати себе як вдома

“Перший день у Товаристві молодих жінок був днем мого народження”,—каже Грейс С. зі штату Аризона, США. “Спочатку зчинилася метушня навколо цього, але потім вони ставилися до мене доброзичливо. Вони поводитися так, що я відчувала себе як вдома.”

Її порадиця також радо привітала її. “Вона розповідає нам про те, що сама робила, коли була в Товаристві молодих жінок,—каже Грейс.— Вона переглядає брошуру “Особистий розвиток” з кожною з нас, щоб впевнитися, що ми все розуміємо”.

Дізнавайтесь, навчайте і діліться

Джоша У. з Юти, США, який недавно став дияконом, попросили викласти урок про те, що означає бути учнем Христа. “Я знайшов уривок з Писань, де говорилося про те, як Петро та інші рибалили. Вони закинули невід з одного боку човна і нічого не впіймали,—каже Джош.— Потім Спаситель сказав їм закинути невід з іншого боку човна і вони впіймали багато риби (див. Лука 5:5–11 та Іван 21:6–11). Тож, ми прочитали про це під час мого уроку. Тоді ми поговорили про те, як ця історія стосується нас. Коли ми щось робимо на власний розсуд, то можемо потрапити у халепу. Але, коли ми прислухаємось до Господа, Він допомагає нам”.

Джош каже, що в Товаристві молодих чоловіків дуже важливо навчатися, навчати і ділитися. “У Початковому товаристві ми вивчили

багато чого і мали багато заходів,— каже він.— Тепер ми багато навчаємося і ділимося цим. Це означає, що ми маємо багато чого *робити* з тим, що вивчаємо”. Наприклад, після урока священства Джош відвідав друга, який вже довго не був у Церкві. “Його батьки працюють у неділю, тому і не ходять до Церкви. А я сказав йому, що він може ходити до Церкви зі мною”.

Джош вивчає мету Товариства молодих чоловіків і Товариства молодих жінок. “Їхнє призначення— показувати нам, як стати більш схожими на Спасителя”,—пояснює він. Він знає, що заклик “Прийдіть до Христа”, означає рухатися стежиною, яка починається з хрищення і конфірмації, простягається до храму і веде до вічного життя.

“Я готовий просуватися вперед”,—каже він. ■

СПІЛЬНА ПРАЦЯ НАД ПРОГРАМОЮ “ОБОВ’ЯЗОК ПЕРЕД БОГОМ”

Дванадцятирічний Джон С. і його батько часто працюють над проектами разом. Наприклад, вони зшили ковдри з клаптиків, якими користуватимуться, коли підуть у похід. Клаптики вони дістали з різних таборів та заходів, які вони відвідували в Британській Колумбії, Канада, де й мешкають.

“Тато чудово допомагає,—каже Джон.— Я не можу собі уявити виконання церковних проектів без нього”.

Коли Джону виповнилося 12 років, вони разом переглянули брошуру “Мій обов’язок перед Богом”. Невдовзі вони дійшли до частини в розділі “Диякон” під назвою “Розумій вчення”. “Батько пояснив мені, що таке ключі і повноваження священства”,—каже Джон. І це допомогло Джонови виконати одну з вимог.

“Коли ви виконуєте програму “Мій обов’язок перед Богом,—каже Джон,—залучіть до цього свого батька. Мій батько вже дуже допоміг мені”.

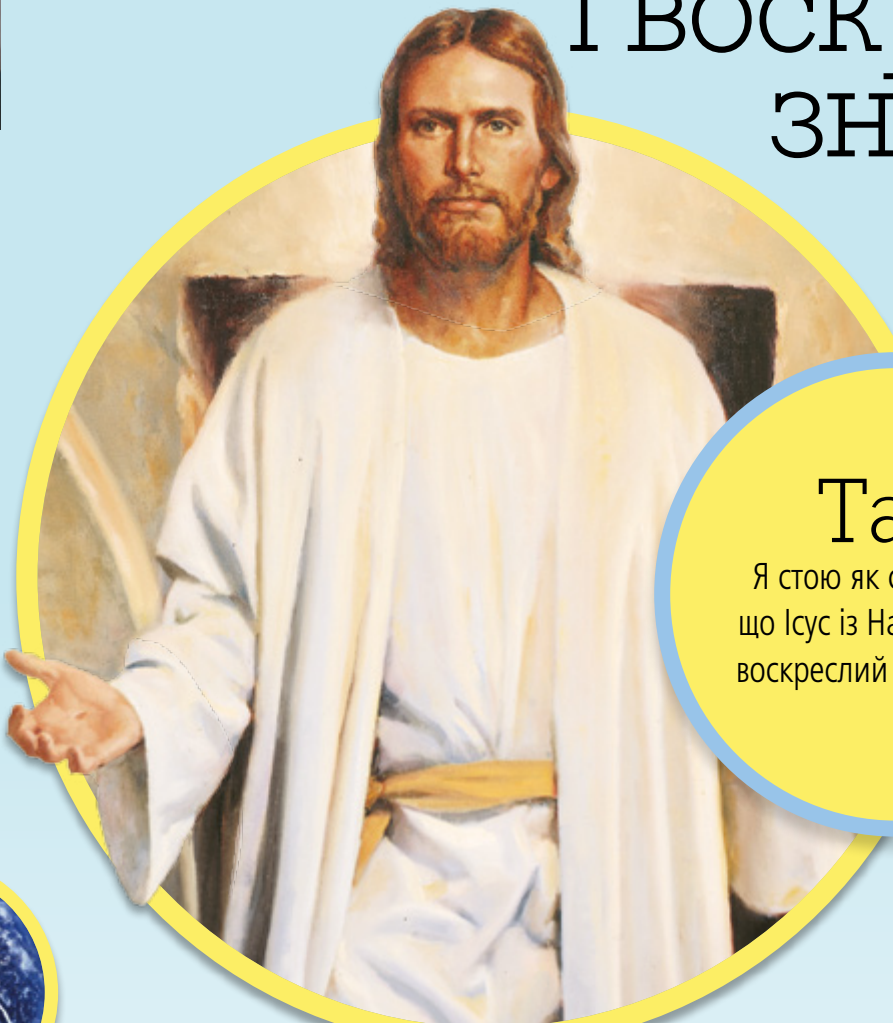

**Старійшина
Д. Тодд
Крістофферсон**

З Кворуму
Дванадцятих
Апостолів

*Члени Кворуму
Дванадцятих
Апостолів
покликані як
особливі свідки
Ісуса Христа.*

Чи дійсно Ісус помер і воскрес знову?

Так.

Я стою як свідок того,
що Ісус із Назарета—це
воскреслий Викупитель.

Він був Творцем
землі.

Його чудеса були
справжніми.

Він прийде знову.

Його милість реальна,
вона дозволяє всім
людям покаятися
і стати чистими.

Воскресіння
існує для всіх.

Ми пам'ятаємо про нашого Спасителя, Ісуса Христа, і поклоняємося Йому

Ерін Сандерсон
і Джин Бінгем

Давним-давно Небесний Батько розповідав Своїм пророкам про чудовий дар, який Він збирався послати всьому світу. Цим даром був Його власний Син, Ісус Христос, Який мав прийти на землю, щоб бути нашим Спасителем. Ісус мав показати нам спосіб жити так, щоб ми могли повернутися до Небесного Батька. Пророки з великою радістю чекали того часу, коли народиться Ісус.

Коли ангели сказали пастухам біля Вєфлеєму, що народилася особлива дитина, Яка була Сином Бога, вони відчували велику радість. Вони поквапилися, щоб побачити Його і поклонитися Йому.

В Америці нефійці дізналися, що Він народився, коли всю ніч, навіть коли сіло сонце, небо залишалося світлим. Вони також раділи і дякували Небесному Батькові за дар Його Сина.

В наші дні ми згадуємо і святкуємо народження Ісуса Христа в різдвяну пору. Ми виявляємо нашу

ВІРШ З ПИСАНЬ

• Іван 14:6

радість і вдячність за дар нашого Спасителя, наслідуючи Його приклад дарування любові іншим, у всі способи, в які ми можемо. ■

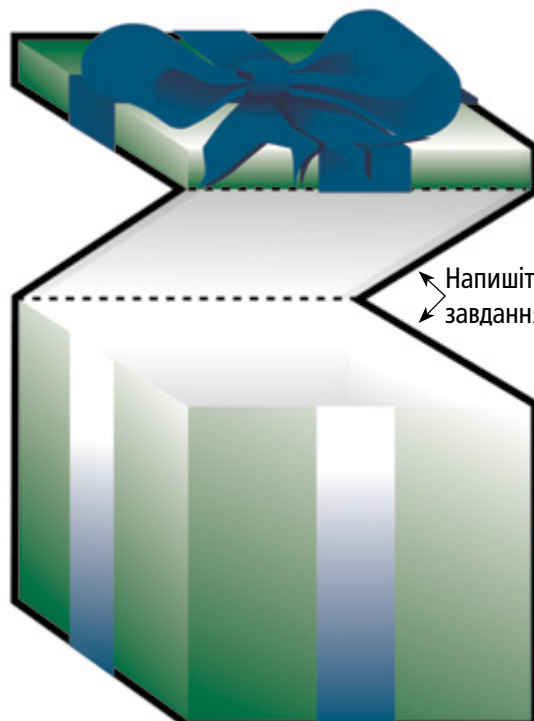
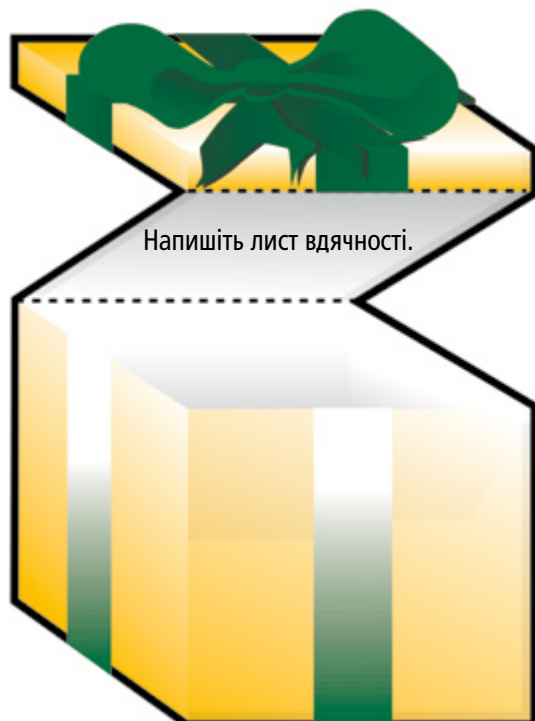
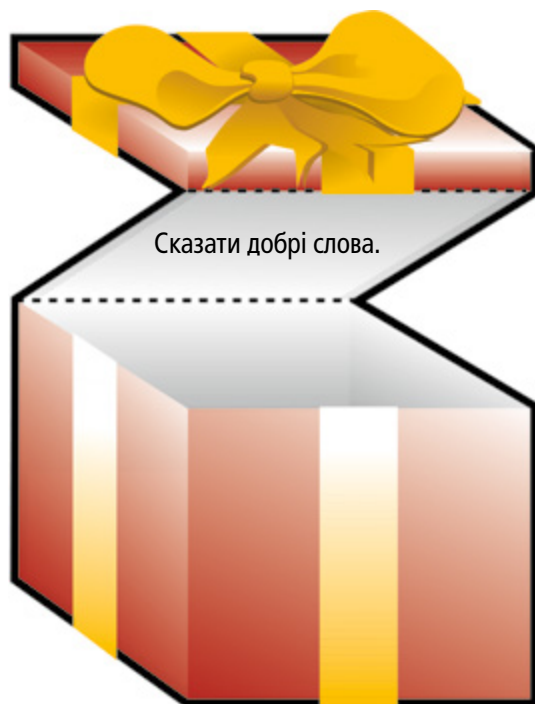
Автори живуть в штаті Юта, США.

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО ВИСТУПУ

Поговоріть про чисельні способи, якими Ісус Христос виявляв любов. Разом із сім'єю виберіть кілька шляхів виявлення любові до інших протягом грудня, як спосіб пам'ятати і наслідувати приклад Ісуса Христа.

ДАРИ ЛЮБОВІ

Виріжте подарункові коробочки по суцільним лініям. На коробочці з порожнім місцем для слів напишіть власне завдання-подарунок. Зігніть коробочку по пунктирним лініям; потім перев'яжіть кришки стрічкою. Зробіть дірочку в кришці кожної подарункової коробочки і прикріпіть мотузку. Повісьте подарунки там, де ви зможете їх бачити. Кожні кілька днів відкривайте одну "подарункову коробочку" і виконуйте завдання, про яке написано всередині. Пам'ятайте, ви можете дарувати ці подарунки протягом всього року!

Більше копій цього заходу ви можете надрукувати з сайту liahona.lds.org.

Старійшина
Брент Х. Нільсон
Сімдесятник

Янсі

“Тось, я б хотів, щоб ви були смиренними, і покірними, і слухняними” (Алма 7:23).

Яі мої брати та сестри завжди хотіли мати коня. Коли мені було приблизно 9 або 10 років, мій батько придбав чудову чорну кобилу. Ми назвали її Янсі. Ми були у захопленні від того, що у нас була ця кобила, однак її не тренували для їзди верхи. Ми були ще надто малими, щоб займатися всією тією важкою роботою, якої вимагає тренування коней, тож мій батько попросив друга, який багато знав про коней, допомогти нам об'їздити Янсі.

Ми часто ходили на пасовище, щоб подивитися на Янсі. Ми не могли дочекатися того дня, коли зможемо їздити на ній. Але, як би наполегливо вони не старалися, ніхто не міг об'їздити Янсі. Вона була надто впертою. Ми не могли осідлати її.

Одного дня друг мого тата спробував проїхатися верхи на ній на параді. Коли Янсі зі своїм вершником рухалися дорогою, вона скинула свого наїзника і помчала містом. Янсі бігла так несамовито, що порізала собі ногу пожежним гідрантом. Я гнався за нею і знайшов її на вулиці. Вона

лежала, страждаючи від болю.

Мені стало сумно. Ми любили Янсі. Якби вона була покірною під час тренувань, то могла б бути щасливою і мати чудове життя. Однак Янсі не слухалася і не виконувала вказівок свого господаря. Натомість тепер вона була травмована і лежала посеред вулиці.

Історія Янсі навчила мене про благословення, які приходять тоді, коли ми наслідуюмо Господаря, нашого Спасителя Ісуса Христа. Коли ми добрі, лагідні й смиренні, ми можемо бути щасливими, бо дозволитимемо Спасителю вести нас. ■

НАША СТОРІНКА

Минулого року моя сім'я поїхала разом з нашим приходом на чотири дні до храму в Швейцарії. У неділю вранці, перед поверненням в Італію, з'явилася веселка.

Сарія С., 10 років, Італія

Під час заходу Початкового товариства ми виготовили сімейні дерева.

Приход Лас Ерас,
Аргентина

Це моя перша Книга Мормона. Тепер, коли я вже трохи читаю, я можу читати Писання.

Анна Л., 5 років,
Бразилія

Минулого року у нас вперше були організовані причасні збори за участю Початкового товариства. За тиждень до цього, під час нашого тренування не було електроенергії, однак ми все одно співали і виступали.

В'єнтіанська філія, Лаос

ДРУЗІ ЗІ ВСЬОГО СВІТУ

Я Мінна зі Швеції

Hallå,
Vänner!*

* "Привіт, друзі!"
шведською мовою

З інтерв'ю, взятого
Емі Джейн Левітт

*Це великий
кабачок, який
я зірвала на
нашому городі.*

Як вам подобається ідея жити у приміщенні школи? Мінна і її сім'я живуть у сільській місцевості південної Швеції. Багато років тому їхня домівка була школою. Вона каже, що найкраще у цьому те, що в домі є достатньо велика кімната, щоб приймати багато людей. У грудні сім'я Мінни запрошує сусідів, друзів і родину на особливий "концерт". Близько 80 людей приходять, щоб разом співати Різдвяні пісні. Після цього, перш ніж повернутися в холодну скандинавську зиму, вони пригощаються. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

У моїй школі я є єдиним членом Церкви, тож я намагаюся ділитися євангелією зі своїми друзями. Я часто привожу кількох своїх друзів зі школи на заходи Початкового товариства за програмою "Мої завдання". Це означає, що я вже зараз місіонерка, як і мої сестри.

Я люблю стрибати на батуті. Мені також подобається грати на піаніно і на флейті.

Мені 10 років і я найменша з 9 дітей у моїй сім'ї. Двоє з моїх сестер служать на місії—одна у Франції, а інша на Храмовій площі в Юті.

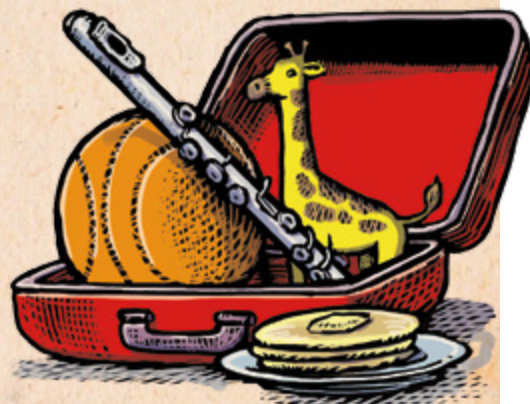
Одне з моїх найулюбленіших занять—подорожувати з сім'єю до столиці Швеції—Стокгольму. Я люблю відвідувати своїх дідусів і бабусь та інших родичів, які живуть там.

Моїй сім'ї подобається плавати разом. Влітку ми ходимо на озеро, яке знаходиться біля нашого дому. Взимку ми відвідуємо аквапарк, де є багато басейнів і водних гірок.

ЛЮБЛЮ НА ХРАМ ДИВИТИСЬ

Стокгольмський храм у Швеції знаходиться біля будинку моїх дідуся і бабусі. Цей храм займає особливе місце в моєму серці. Одного разу ми з татом прогулювалися храмовою ділянкою. Ми говорили про храм і як одного дня я увійду в нього.

ВИРУШАЙМО!

У валізі Мінни спаковані деякі з її улюблених речей. А що з цих речей спакували б у свою сумку ви?

Ви можете розіграти цю виставу разом із сім'єю, друзями або у класі Початкового товариства. Прочитайте Лука 2:1–16. Це допоможе вам у підготовці.

ПЕРСОНАЖІ:

Марія
Йосип
Господар заїжджого двору
Пастух 1
Пастух 2
Ангел

КОСТЮМИ:

Зробіть прості костюми: халат для Йосипа, шарф для Марії і палиці для пастухів.

РЕКВІЗИТ:

ковдра, накинута на два стільця, слугуватиме стайнею
маленькі подушечки зображуватимуть овець
лялька або скручена ковдрочка уособлюватимуть немовля Ісуса

Перше Різдво

Дженн Уїлкс

ІЛЮСТРАЦІЇ ДЖУЛІЯНГ

Пісня: “Коли йшов Йосип в Віфлеєм”, перший вірш (Збірник дитячих пісень, с. 22).

Марія: Сподіваюся, що невдовзі ми знайдемо місце, де зупинитися. Ми так довго подорожували.

Йосип: Попереду є заїжджий двір. Зачекай тут і відпочинь трохи, а я дізнаюся, чи є там місце для нас.

[Йосип допомагає Марії сісти, а потім стукає у “двері”. Господар заїжджого двору відповідає].

Господар заїжджого двору: Що вам треба?

Йосип: Я шукаю місце для ночівлі. Ми з дружиною подолали довгий шлях і нам потрібне місце для відпочинку.

Господар заїжджого двору: Вибачте, але заїжджий двір вже повний.

Йосип: Будь ласка, чи можете ви щось зробити, щоб допомогти нам? Моя дружина має народити невдовзі.

Господар заїжджого двору: Гадаю, що ви можете заночувати в стайні. Більше в мене немає місця.

Йосип: Дякуємо. Дуже вам дякую! *[Йосип іде до Марії і допомагає їй підвестися].*

Йосип: У заїжджому дворі немає місця, однак господар заїжджого двору сказав, що ми можемо заночувати в стайні.

Марія: О, я рада, що ми знайшли місце для ночівлі.

[Вони входять у стайню. Марія і Йосип сідають і ця сценка завершується].

Пісня: “Коли йшов Йосип в Віфлеєм”, другий і третій вірші (Збірник дитячих пісень, с. 22).

[Пастухи наглядають за своїми вівцями. Входить ангел і пастухи падають на коліна].

Пастух 1: Хто ви?

Пастух 2: Будь ласка, не завдавайте нам шкоди.

Ангел: Не бійтеся. Я приніс радісну звістку! Цієї ночі народився Син Божий у Віфлеємі. Ви знайдете дитину, що лежатиме в яслах.

Пастух 1: Зараз же ідемо і подивимось на це дитя.

Ангел: Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!

Пісня: “Ніби в морі сяють зорі”, (Збірник дитячих пісень, с. 24).

[Пастухи заходять у заїжджий двір і стукають у “двері”. Господар заїжджого двору відповідає].

Пастух 2: Ми прийшли побачити дитину Христа.

Пастух 1: Ангел сказав нам, що Він лежатиме в яслах.

Пастух 2: Чи знаєте ви, де Він?

Господар заїжджого двору: У моїй стайні народилася дитина цієї ночі. Я проведу вас.

[Пастухи ідуть за господарем заїжджого двору до стайні, де Йосип і Марія сидять біля ясел, в яких лежить немовля Ісус].

Пастух 1: Це правда! В яслах дійсно лежить немовля, як і сказали нам ангели.

Пастух 2: Це дійсно Спаситель, Христос Господь.

[Пастухи і господар заїжджого двору схилили коліна навколо ясел].

Пісня: “Тиха ніч, ніч свята”, (Гімни, № 119). ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ІДЕЯ:

Попросіть глядачів співати пісні разом з акторами.

ІДЕЯ:

Прикріпіть до палиці велику паперову зірку і тримайте її над стайнею.

Зазирни всередину!

Софія С., 9 років, Бразилія

Перед Різдом мої батьки купили коробку, повну примірників Книги Мормона, щоб подарувати їх людям. Це сталося тоді, коли у мене виникла ідея взяти кілька примірників

до школи і подарувати їх трьом моїм учителям.

Коли я увійшла на урок музики, то побачила свою вчительку з музики і подумала: “Ну, давай, Софія! Подаруй їй книгу!” Я повільно

підійшла до вчительки. Але у мене не вистачало сміливості подарувати їй книгу.

Я відійшла в кут кімнати і дуже тихенько помолилася. “Небесний Батько, я прошу Тебе допомогти мені подарувати цю книгу моїй вчительці”. Коли я закінчила молитися, то дуже сильно відчула, що маю подарувати їй книгу. Раптом я сповнилася сміливістю.

Я підійшла до неї. Вона подивилася на мене і я дала їй Книгу Мормона і сказала: “Вчителько, я всім серцем люблю вас і хочу подарувати вам цю Книгу Мормона!”

Вона взяла її і подивилася на обкладинку. “Зазирніть всередину!” — сказала я. Вона побачила, що я написала там кілька слів.

Вона обійняла мене і сказала: “О, Софія, дякую тобі за цей подарунок!”

Після того, як я сіла, вона сказала класу: “Подивіться, що подарувала мені Софія. Я збираюся прочитати її протягом свят!”

Коли я прийшла додому, то підбігла до мами і сказала: “Вгадай, що сталося?! Я подарувала своїй вчительці Книгу Мормона”.

Вона посміхнулася і сказала: “Це чудово! Ти чудовий приклад для мене, Софія”.

Ми вирішили помолитися і подякувати Небесному Батькові, що Він дав мені сміливість подарувати моїй вчительці Книгу Мормона. ■

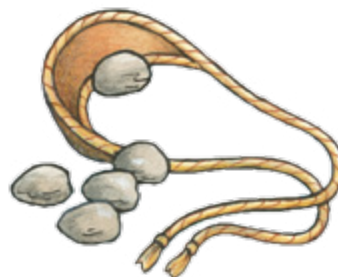
Давид і Голіят

1 Самуїлова 17

Приклейте цю сторінку на цупкий папір або картон. Потім виріжте фігурки і прикріпіть їх до паличок або паперових пакетів. Ви можете використовувати їх, щоб розігрувати ваші улюблені історії зі Старого Завіту. ■

Голіят

Давид

Давид

Трохи Різдва

*Всі подарунки були загорнуті і лежали під ялинкою.
Та чи було це так?*

Кейт Стронгін

Ґрунтується на справжніх подіях

“Вам веселого Різдва! Діліться радістю щодня!” (Children’s Songbook, с. 51).

Різдво майже настало. Емелі відчувала радість. Невдовзі вона зможе розгорнути подарунки під ялинкою!

На домашньому сімейному вечорі була мамина черга проводити урок.

“Чому на Різдво ми даруємо подарунки?” — запитала мама.

“Тому що це день народження Ісуса!” — сказала Емелі.

“То чи не повинні ми подарувати Йому щось?” — відповіла мама.

Тато допоміг братику Емелі, Ноа, прочитати уривок з Писань. В ньому йшлося про те, що коли ми служимо іншим людям, то служимо Богові (див. Мосія 2:17).

“Чи є подарунком Ісусу те, що ми служимо іншим?” — спитала мама.

Ноа кивнув.

“Що ще буде Йому подарунком?”

“Дотримання заповідей”, — відповіла Емелі.

“Бути чемним”, — сказав Ноа.

“Чудові ідеї! — відповіла мама. — А тепер, давайте пограємо у гру. Я називатиму подарунки, які хтось дарував Ісусу, а ви кажіть мені, чи знаєте, хто то був. Починаємо! Ця людина роздавала Різдвяні картки в лікарні”.

ЩОДНЯ

Ноа підняв руку. “Це робила Емелі!”

“Ця людина ходила на домашнє вчителювання”.

“Це тато”,—відповіла Емелі.

Невдовзі вони назвали багато подарунків, які вони вже подарували Спасителю.

“Ми щодня можемо дарувати подарунки”,—сказала мама.

Наступного ранку потрібно було прибирати домівку. “О, ні”,—застогнала Емелі. Але потім вона згадала. Служити

іншим—це подарунок! Якщо вона допоможе мамі, це все одно, що вона допоможе Ісусу. Вона знайшла ганчірку і почала витирати шафи, поки вони не почали блищати.

Наступного дня Емелі заробила трохи грошей.

“Твоя десятина складає вісім центів”,—сказала мама.

Емелі знов згадала. Десятина—це заповідь, отже сплата десятини—це подарунок. Вона поклала вісім центів

у свою баночку для десятини.

Пізніше того тижня Емелі допомогла підняти подушки. Її маленький братик скинув їх з дивану. “Ще один подарунок для Ісуса”,—сказала вона.

У Різдвяний вечір мама й тато сказали Емелі, що пишуться нею. “Ти весь тиждень дарувала Ісусу подарунки”,—сказав тато. “Це схоже на святкування Різдва потроху щодня”. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Старійшина
Мелвін Дж. Баллард
(1873–1939)

З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

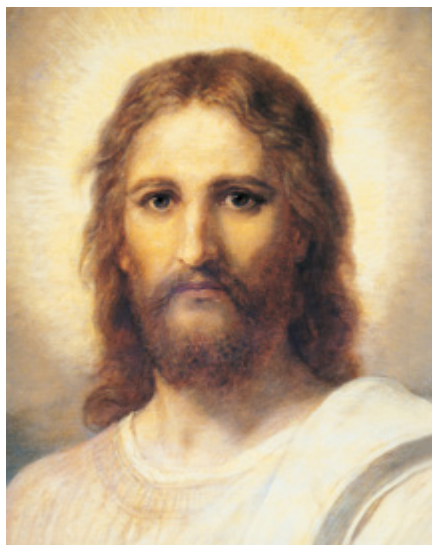
Я ЗНАЮ, ЩО ВІН ЖИВЕ

*Я віддав би всього себе такого, яким я
є і яким сподіваюсь стати, аби відчувти
те, що відчув тоді!*

Мені подобається обдумувати те, чого коштувало нашому Небесному Батькові дати нам дар Його Улюбленого Сина, Того гідного Сина нашого Батька, Який так любив світ, що поклав Своє життя, аби викупити світ, спасти нас, жити нас духовно, поки ми ходимо у цьому житті і підготувати нас, щоб прийти до Нього у вічні світи, і жити з Ним. ...

Я пригадую випадок, який стався зі мною ..., коли я від душі свідчив про реальність смерті [Спасителя], Його Розп'яття і Його воскресіння, про що я ніколи не забуду. ...

... Якось однієї ночі уві сні я опинився у священній споруді—у храмі. Після того, як я деякий час молився і відчував радість, мені було повідомлено, що я маю привілей увійти в одну з кімнат, щоб зустрітися зі славетною Особою; тож, переступивши поріг, я побачив славетну Особу, яка сиділа на підвищенні,

і ця Особа була найславетнішою, яку я коли-небудь бачив або яка тільки могла, за моїм розумінням, існувати в усіх вічних світах.

Коли я наблизився, щоб мене було представлено, Він встав і пішов мені назустріч з розкритими обіймами, і ніжно посміхнувся, називаючи мене по імені. Якби мені довелося жити і мільйон років, то я все одно не забув би тієї посмішки. Він обняв і поцілував мене, притис до своїх грудей і благословив так, що, здавалося, мозок в моїх кістках танув! Коли Він закінчив, я впав Йому в ноги і, покриваючи їх сльозами й поцілунками, побачив сліди від цвяхів на

ногах Викупителя світу. Почуття, яке прийшло до мене в присутності Того, Хто тримає все у Своїх руках, відчуття Його любові, Його прихильності і Його благословення було таким, що якби я міг колись отримати те, передчуття чого тоді лише мав, то віддав би всього себе такого, яким я є і яким сподіваюсь стати, аби відчувти те, що відчув тоді!

... Тепер я бачу Ісуса не на хресті. Я не бачу Його чоло зранене шипами і Його руки пронизані цвяхами, натомість я бачу Його посмішку, розпростерті обійми і чую Його слова, звернені до всіх нас: "Прийдіть до Мене!" ■

*Використання великих літер було
стандартизовано.*

From Bryant S. Hinckley, Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard (1949), 147–157, as reprinted in "Classic Discourses from the General Authorities: The Sacramental Covenant", New Era, Jan. 1976, 7–11.

ПОГЛЯДИ

Яким чином Ісус Христос є світлом для світу?

“[Ісус Христос] є Світлом Віфлеєму, народженим від Марії, Його смертної матері, та Його Батька, Всемогутнього Бога... . Він є Світлом Спокути, здійсненої в Гефсиманському саду й на Голгофі, Хто взяв на Себе гріхи світу, щоб вічне спасіння могло прийти до всього людства. Він є Світлом порожнього гробу, воскреслий Господь у прославленому тілі з плоті та кісток, який розірвав пута смерті й отримав вічну перемогу над могилою. ... Він є *моїм* Світлом, *моїм* Викупителем, *моїм* Спасителем, а також вашим”.

Також у цьому номері

для дорослої молоді

Відповідь НА ВСІ ВАЖКІ ЗАПИТАННЯ

Президент Ухтдорф радить нам ставити під сумнів наші сумніви, перш ніж ставити під сумнів нашу віру. То як же нам ставити під сумнів наші сумніви і йти вперед з вірою?

с.44

для молоді

СПАСИТЕЛЬ І ПРИЧАСТЯ

Про що слід дійсно думати, готуючи, благословляючи, розносячи або приймаючи причастя?

с.48

для дітей

Перше Різдво

Оживи Різдвяну історію, розігравши цю різдвяну сценку!

с.74